

Νεοφιλελεύθερη κτηνωδία και κράτος έκτακτης ανάγκης

Τον Μάρτιο, σε γενικές γραμμές, υπήρξε πλειοψηφική αποδοχή της καραντίνας γιατί το κράτος ήταν απροετοίμαστο, η κυβέρνηση αιφνιδιασμένη, ο πληθυσμός ευλόγως εύλωτος και τρομαγμένος. Βέβαια, ήδη από τότε, με πρωταγωνιστή το ιατρικό και το νοσηλευτικό προσωπικό των δημόσιων νοσοκομείων, που σήκωνε το βάρος της αντιμετώπισης του κορωνοϊού στο ήδη αποδιορθωμένο ΕΣΥ, επισημάνθηκε σε όλους τους τόνους ότι χωρίς γενναία αύξηση των ΜΕΘ, μαζικές προσλήψεις ειδικευμένου προσωπικού, επίταξη του ιδιωτικού τομέα της Υγείας και σοβαρά μέτρα πρόληψης και πρωτοβάθμιας φροντίδας του πληθυσμού η κατάσταση θα εκτροχιαστεί. Μάλιστα, στηλιτευόταν η εμφανής διάθεση της κυβέρνησης να μην ενισχύσει τη δημόσια υγεία, αλλά, αντίθετα, εκμεταλλευόμενη την πανδημία και την καραντίνα, να εντείνει τη λεηλασία στοιχειωδών εργασιακών, κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων των «από κάτω».

Όμως, η κυβέρνηση Μητσοτάκη ξεπέρασε κάθε απαισιόδοξη πρόβλεψη. Με τρόπο απολύτως σπασμωδικό σταμάτησε την καραντίνα (η οικονομία και ο τουρισμός γαρ...), δεν έκανε το παραμικρό για την ενίσχυση του ΕΣΥ και των μέσων μαζικής μεταφοράς, μόνο ψέματα και χρηματισμό των δικών της ΜΜΕ, άνοιξε τα σχολεία με μάσκες-αιώρες για να κοιμούνται

μέσα τα παιδιά, λιγότερους εκπαιδευτικούς και πολυπληθέστερα τμήματα από πέρσι. Επιπλέον, επειδή πρόκειται για μια ορδή νεοφιλελεύθερων καθαρχμάτων, δεν αρκέστηκε σε αυτά. Μέσα στον κακό χαμό, να η κατάργηση κι άλλων εργασιακών δικαιωμάτων, να τα ξεπουλήματα επιχειρήσεων και οι απολύσεις, να ο νέος Πτωχευτικός, να οι business as usual και η έξαρση της μπατσοκρατίας.

Από τις αρχές του φθινοπώρου δε, καθώς η πανδημία «επέστρεψε» επιθετικότερη και φονικότερη και ο κόμπος έφτασε στο χτένι, οι άρχοντες, πανικόβλητοι και θυμωμένοι με τους υπηκόους τους και, καθώς δεν μπορούν να διορίσουν άλλο λαό, αφού προσπάθησαν –και συνεχίζουν– να τους ενοχοποιήσουν για τη ραγδαία διασπορά του ιού, τους τιμωρούν με γελοίες και αποκρουστικές απαγορεύσεις κυκλοφορίας, κλεισίματα μαγαζιών κ.λπ. Δυστυχώς, όμως, τα πράγματα είναι πολύ πιο δυσσοίωνα από ό,τι μόλις περιγράψαμε. Αν και είμαστε από τους τελευταίους που θα αμφισβητήσουμε την ανικανότητα των αγροίκων παιδοβούβαλων που μας κυβερνούν, σε διεθνές πεδίο αναπτύσσεται το σχέδιο της βιοπολιτικής χειραγώγησης του πληθυσμού και της κυνικής εξόντωσης ενός μέρους του ως... ανάξιου προς εκμετάλλευση.

Είναι αυτός ο συνδυασμός υγειονομικού τρόμου

και κοινωνικής/ατομικής ανασφάλειας, ενοχοποίησης και εγκλεισμού, που δηλητηριάζει τη μαζική δυσανεμία, μειώνει τη λογική σκέψη, ωθώντας μεγάλα τμήματα του πληθυσμού στην παραίτηση, στην προσχώρηση σε θεωρίες συνωμοσίας και στην προσκόλληση σε σκοτεινά κέντρα ιδεολογίας και εξουσίας, με προεξάρχουσα την Εκκλησία. Στα καθ' ημάς εκεί εντάσσονται το γενικό lockdown και ταυτόχρονα το στοιβαγμα χιλιάδων εργαζομένων στα ΜΜΜ, η εγκατάλειψη χιλιάδων βαριά ασθενών στην υψηλή νοσηρότητα ή και το θάνατο και συνάμα το δαπανηρό γλείψιμο του ιδιωτικού τομέα της υγείας, η αντισυνταγματική απαγόρευση διαδηλώσεων και ο συνωστισμός των συλληφθέντων «παραβατών» σε κλούβες και κελιά.

Ζόφος! Υπάρχουν τρόποι αντίστασης; Η στάση του συνόλου της Αριστεράς και ικανών τμημάτων του αναρχικού χώρου στις 17 Νοέμβρη δείχνει το δρόμο της ενότητας και της αποφασιστικότητας. Ταυτόχρονα, υπάρχουν περάσματα ενσώματης αμφισβήτησης των αποκρουστικότερων απαγορεύσεων και έμπρακτης αλληλεγγύης στους πλέον χτυπημένους από το ζόφο, μονοπάτια δημόσιας κριτικής στο πολικοπνευματικό και ψυχοσυναισθηματικό lockdown που προσπαθούν να μας επιβάλλουν οι κυρίαρχοι. Εκτός των άλλων, ενισχύουν και το ανοσοποιητικό...

Justice for Zak/Zackie

Μετά από δύο και πλέον χρόνια από τη δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου η οικογένεια και οι φίλοι του θα πρέπει να περιμένουν κι άλλο τη δικαίωση, μιας και η εκδίκαση της υπόθεσης, που ήταν ορισμένη για 6 Νοεμβρίου, αναβλήθηκε επ'αόριστον εξαιτίας των περιοριστικών μέτρων λόγω covid. Κατηγορούμενοι για την αποτρόπαιη δολοφονία με κατηγορίες για θανατηφόρα σωματική βλάβη ο κοσμηματοπώλης, ο μεσίτης και τέσσερις αστυνομικοί.

Δεν είναι η πρώτη φορά που κάποια ή κάποιος από το ανταγωνιστικό κίνημα δολοφονείται: από αστυνομικούς, από φασίστες, από συγκεκριμένους φασίστες που παρουσιάζονται ως αγανακτισμένοι πολίτες (σικ), από εργοδότες.

Ο Ζακ όμως αποτέλεσε θύμα από όλα τα πρόσωπα της βίας μαζί.

Γιατί δολοφόνος του είναι ο φασισμός της διπλανής πόρτας που δεν ανέχεται τη διαφορετικότητα αλλά είναι και η αστυνομία της καταστολής και της ματαίωσης. Είναι ο συγκεκριμένος φασισμός ενδεδυμένος το προσωπείο του επιχειρηματία που προσπαίζεται την περιουσία του, αλλά είναι και όλοι

οι αφανείς δήμιοι, που επέτρεψαν στο δολοφόνο πριν την πράξη, να έχει εσωτερικεύσει την ιδέα ότι μπορεί να χτυπήσει έναν πεσμένο στο χώμα άνθρωπο μέχρι θανάτου και που τον στήριξαν μετά μέσω των μέσων κοινωνικής δικτύωσης και των πιο παραδοσιακών ΜΜΕ, δίνοντας ξεκάθαρα άφεση αμαρτιών στους δολοφόνους και συνεχίζοντας χυδαία τη σύληση της μνήμης του νεκρού πλέον Ζακ.

Στο πρόσωπο του Ζακ βλέπουμε όλα τα υποκείμενα που υφίστανται την ίδια φασιστική βία της καθημερινότητας. Ο,τιδήποτε δεν χωράει στην καταπιεστική κανονικότητα μπορεί να εξοντωθεί. Και τραγικά αιωρείται πάνω από τα κεφάλια μας το πόσο ως κοινωνία έχουμε συνηθίσει το τέρας.

Η απονομή δικαιοσύνης είναι το ελάχιστο που απαιτούμε. No Zackie No peace!

Το lockdown σημείο καμψής

Μπορεί το lockdown να πυροδοτήσει πολιτικές εξελίξεις και να αλλάξει τον πολιτικό χάρτη; Και αν ναι, προς ποια κατεύθυνση; Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές είναι αδύνατον να δοθεί πλήρης απάντηση.

Πρώτον, το δεύτερο κύμα πανδημίας βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη. Επομένως, δεν ξέρουμε ούτε το «τραύμα» που θα αφήσει στην κοινωνία ούτε την τελική αξιολόγηση των ενεργειών της κυβέρνησης.

Δεύτερον, ασχέτως με τα όσα λέει η Αριστερά (και καλά κάνει και τα λέει) για συλλογική αντιμετώπιση της υγειονομικής και οικονομικής κρίσης, στην πραγματικότητα η πανδημία βιώνεται ως υπαρξιακή απειλή απέναντι στην οποία χαράσσονται προσωπικές ή οικογενειακές στρατηγικές επιβίωσης. Η πολιτική αυτή τη στιγμή μοιάζει να μπαίνει σε δεύτερη μοίρα, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι οι πολίτες υιοθετούν άκριτα το όσα ισχυρίζεται η εξουσία.

Αν και δεν μπορούμε λοιπόν να διατυπώσουμε με ασφάλεια μια συνολική εκτίμηση για την πορεία των πολιτικών εξελίξεων, μπορούμε να προβλέψουμε με σχετική ασφάλεια ότι ο κυβερνήτης και προσωπικά ο πρωθυπουργός θα ζημιωθούν από το δεύτερο κύμα της πανδημίας. Το πρώτο κύμα αποτέλεσε έναν πολιτικό θρίαμβο του Μητσοτάκη, αφού η επιδημία ελέγχθηκε και ο αριθμός των νεκρών ήταν αναλογικά μικρότερος από των άλλων ευρωπαϊκών χώρων. Τώρα, με το δεύτερο κύμα, ήδη η κυβέρνηση έχει χάσει το βασικό στόχο που η ίδια είχε θέσει, δηλαδή το μην πάμε σε δεύτερο lockdown – σχεδόν αδιανόητο το χαρακτήριζε ο Μητσοτάκης μόλις πριν λίγες εβδομάδες. Ο στόχος δεν επιτεύχθηκε, η επιδημία εξαπλώνεται με εκθετικό ρυθμό, οι νεκροί είναι πια πολλοί, ανυπολόγιστος αριθμός ανθρώπων θα φτωχοποιηθεί. Οι αρνητικές συνέπειες για την κοινωνία έχουν αναπότρεπτα πολιτικό κόστος. Το πόσο ακριβώς θα είναι αυτό θα διαπιστωθεί τους επόμενους μήνες. Να σημειώσουμε ότι το μέγεθος του πολιτικού κόστους δεν εξαρτάται μόνο από αυτά καθαυτά τα γεγονότα (ιδιαίτερα τις απώλειες σε ανθρώπινες ζωές και την οικονομική ζημιά), αλλά και την επικοινωνιακή διαχείρισή τους από την κυβέρνηση, τη στάση της αντιπολίτευσης, τις κοινωνικές ανπιστάσεις και εντέλει τον τρόπο με τον οποίο θα προσληφθεί από την πλειονότητα των πολιτών.

Η διπλή επίδραση της πανδημίας

Οι εκλογές στις ΗΠΑ αποτέλεσαν την πρώτη παγκόσμια εμπέλευση εκλογική αναμέτρηση που έγινε υπό τη σκιά του κορωνοϊού. Επομένως, δίνουν τροφή για σκέψη και για τα δικά μας πολιτικά πράγματα. Με σχεδόν 240.000 νεκρούς και 10 εκατομμύρια κρούσματα δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η διαχείριση

της πανδημίας από τον Τραμπ αποτελεί τον ορισμό της καταστροφής. Αρκετοί αναλυτές εκτιμούν ότι αυτή η καταστροφική διαχείριση της πανδημίας στέρησε από τον Τραμπ τη νίκη που σε άλλη περίπτωση θα κατακτούσε. Ωστόσο, πέρα από το ότι οι εκλογές δεν κρίνονται μόνο από έναν παράγοντα (πώς μπορούμε να παραβλέψουμε την τεράστια επίδραση του κινήματος Black Lives Matter;), η πανδημία επηρέασε το εκλογικό αποτέλεσμα με δύο (αντιθετικούς) τρόπους. Και αυτό γιατί εκτός από εκείνους που θέλουν πιο αποτελεσματική προστασία της δημόσιας υγείας, η πολιτική του Τραμπ να κρατηθεί η οικονομία ανοιχτή με κάθε υγειονομικό κόστος βρήκε μεγάλη απήχηση. Είναι ενδεικτικά τα αποτελέσματα των exit polls:

- Το 82% όσων θεώρησαν την πανδημία βασικό κριτήριο της ψήφου τους ψήφισαν Μπάιντεν.
- Το 82% όσων ψήφισαν με βασικό κριτήριο την οικονομία, επέλεξαν Τραμπ.
- Το 80% όσων πιστεύουν ότι πρέπει να ανασχεθεί η πανδημία ακόμα και αν αυτό προκαλέσει ζημιά στην οικονομία ψήφισαν Μπάιντεν.
- Το 76% όσων θεωρούν ότι το κύριο είναι να αναταχθεί η οικονομία ακόμα και σε βάρος της αντιμετώπισης της πανδημίας ψήφισαν Τραμπ.

Το συμπέρασμα είναι ενώ η πανδημία λειτουργεί καταλυτικά, δεν είναι σαφές προς ποια κατεύθυνση θα ωθήσει τις πολιτικές εξελίξεις.

Η κυριαρχία Μητσοτάκη

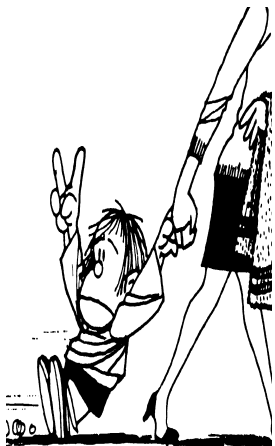
Μέχρι το δεύτερο κύμα του κορωνοϊού και το lockdown θα μπορούσαμε να περιγράψουμε το πολιτικό σκηνικό με τρεις λέξεις: Αδιαμφισβήτητη κυριαρχία Μητσοτάκη. Ενάμιση χρόνο

μετά τις εκλογές, η πολιτική αντοχή του πρωθυπουργού έχει εκπλήξει πολλούς, μιας και όλες οι δημοσκοπήσεις τον δείχνουν να διατηρείται στα ποσοστά των εθνικών εκλογών (38-40%). Την ίδια στιγμή ο ΣΥΡΙΖΑ έχει υποχωρήσει κάτω από το ποσοστό του στις ευρωεκλογές, ενώ ΚΙΝΑΛ, ΚΚΕ και ΜΕΡΑ25 μένουν στάσιμα. Θα μπορούσαμε να ανιχνεύουμε τέσσερις βασικούς λόγους για τη συνεχιζόμενη κυριαρχία Μητσοτάκη:

Πρώτον, η πολιτική υπεροχή της κυβέρνησης στηρίζεται στην αντιδραστική ιδεολογική μετατόπιση ενός σημαντικού τμήματος της κοινωνίας. Είναι εκείνο το τμήμα των πολιτών που βγήκε από τη μνημονιακή περίοδο με την πιο σκληρή νεοφιλελεύθερη, «αντι-αριστερή» και, για μεγάλο μέρος του, αντιμνημονιακή προσέγγιση. Η ιδεολογική συμμαχία πάνω στην οποία στηρίζεται ο Μητσοτάκης έχει δύο πυλώνες: Από τη μια μεριά το ultra νεοφιλελεύθερο ακραίο Κέντρο και από την άλλη, η ακροδεξιά που έχει ενσωματωθεί στη Νέα Δημοκρατία. Το τρίπτυχο «λιγότεροι φόροι – περισσότερη αστυνομία – καταστολή στους πρόσφυγες» καθορίζει ιδεολογικά/προγραμματικά τη συμμαχία στην οποία στηρίζεται η Νέα Δημοκρατία. Έχει όμως πολύ πιο ευρεία απήχηση και θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ηγεμονική, αφού εντέλει διαμορφώνει τις συντεταγμένες της ατζέντας του δημόσιου διαλόγου. Δεν υπάρχει περίπτωση να «σπάσει» η κυριαρχία Μητσοτάκη αν δεν αντικρουστούν τα ιδεολογήματα πάνω στα οποία στηρίζεται.

Δεύτερον, ο Μητσοτάκης δεν έχει χρεωθεί μέχρι τώρα καμία μείζονα αποτυχία στη διακυβέρνησή του. Από την «κρίση των συνόρων» έως το πρώτο κύμα του κορωνοϊού, η κοινωνική πλειονότητα βαθμολόγησε με άριστα την κυβέρνηση. Αν στον Έβρο ήταν μια βαναυση αντιπροσφυγική στάση που στήριξαν «οι πολλοί», στον κορωνοϊό η διαχείριση έχει αντικειμενικά ευτυχή κατάληξη, αφού οι απώλειες ζωνών ήταν σχετικά μικρές – αυτή η πρώτη επιτυχία είναι που θέτει τον πήχη πάνω από τον οποίο δεν μπορεί να περάσει η κυβέρνηση στο δεύτερο κύμα. Έχει ιδιαίτερη σημασία ότι η κυβέρνηση δεν φθείρεται από την ελληνοτουρκική ένταση, παρότι υποχωρεί από τις κόκκινες γραμμές που η ίδια έχει χαράξει. Πέρα από τον ασφικτικό έλεγχο της πληροφόρησης στα ελληνοτουρκικά, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι εκ παραδόσεως ο ελληνικός εθνικισμός αποτελεί μια εκ του ασφαλούς επιθετικότητα. Κατά συνέπεια, οι ίδιοι που χαιρετίζουν τη βαναυσότητα απέναντι στους πρόσφυγες του Έβρου, ξέρουν ότι απαιτείται... ευελιξία απέναντι στο στρατό του Ερντογάν.

Τρίτον, ο σχεδόν ολοκληρωτικός έλεγ-

για τις πολιτικές εξελίξεις

χος των ΜΜΕ δημιουργεί μεγάλο χώρο ελευθερίας στην κυβέρνηση. Τα 20+2 εκατομμύρια της λίστας Πέτσα έχουν κάνει δουλειά, ιδιαίτερα τις πιο μεγάλης ηλικίας που δεν ενημερώνονται από το διαδίκτυο. Στην πραγματικότητα, έχει επιβληθεί σχεδόν

πλήρης αποκλεισμός των αρνητικών ειδήσεων για την κυβέρνηση, την ίδια ώρα που υπερπροβάλλεται οτιδήποτε βλάπτει την αντιπολίτευση. Στα μεταπολιτευτικά χρονικά δεν πρέπει να έχει υπάρξει άλλη περίοδος όπου η ενημέρωση ελεγχόταν τόσο ασφ-

κτικά από την κυβέρνηση. Πάντοτε η αξιωματική αντιπολίτευση είχε ισχυρά ΜΜΕ, κάτι που δεν ισχύει σήμερα.

Τέταρτον, είναι προφανής η αδυναμία της αντιπολίτευσης να κάνει... αντιπολίτευση. Ο ΣΥΡΙΖΑ παραμένει βυθισμένος στο τέλμα της εσωστρέφειας και της προγραμματικής αμηχανίας, ενώ φέρει το βάρος της μνημονιακής διακυβέρνησής του. Το ΚΙΝΑΛ είναι ένα κόμμα σε ομηρία, αφού ένα σημαντικό μέρος του στελεχιακού δυναμικού του λειτουργεί ως συμπολίτευση και απειλεί να αποχωρήσει ανά πάσα στιγμή. ΚΚΕ και ΜΕΡΑ (το καθένα με τον τρόπο του) απευθύνονται σχεδόν αποκλειστικά στα στενά κομματικά ακροατήριά τους, χωρίς να μπορούν να δημιουργήσουν πολιτικά γεγονότα μεγάλης κλίμακας. Η κοινή πρωτοβουλία ΚΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ-ΜΕΡΑ κατά της κυβερνητικής απαγόρευσης της διαδήλωσης του Πολυτεχνείου αποτελεί μια ελπιδοφόρα εξαίρεση, μένει ωστόσο να αποδειχθεί η δυναμική της. Η εξωκοινοβουλευτική Αριστερά, περιχαρακωμένη στο μικρόκοσμο της, δεν προσπαθεί καν να πάρει ανοιχτές πρωτοβουλίες για να συγκροτηθούν ισχυρά κοινωνικά κινήματα. Η κινηματική δυσπραγία επιτείνεται από τις πραγματικές δυσκολίες που φέρνει η πανδημία. Εν ολίγοις, η κυβέρνηση μέχρι τώρα παίζει χωρίς αντίπαλο στο γήπεδο.

Γιάννης Αλμπάνης

25 Νοέμβρη: Μια μέρα καταγγελίας της βίας κατά των γυναικών

Τα περιστατικά βίας, πολλές φορές και δολοφονικής, ενάντια σε γυναίκες είναι φαινόμενο καθημερινό στην Ελλάδα. Η πατριαρχία έχει φροντίσει, ως εξουσία που είναι, να τα έχει όλα κομμένα και ραμμένα στα μέτρα της, με αποτέλεσμα εν έτη 2020 να υπάρχουν ακόμα πολυάριθμα θύματα αυτής της αντίληψης ιδιοκτησίας του γυναικείου σώματος αλλά και ισχυρές αντιλήψεις τιμωρίας (έως και δολοφονικής) όσων «παραστρατούν» σεξουαλικά από τα μοντέλα που επιβάλλει η ίδια η πατριαρχία. Μοντέλα εν κατακλείδι διαιώνισης του γνωστού τρίπτυχου πατρής-θρησκεία-οικογένεια. Είναι πολύ πρόσφατες οι δολοφονίες γυναικών αλλά και παράξενα «ατυχήματα» με όπλα που εκπυρσοκροτούν και αναρίθμητες επιθέσεις φραστικές, ψυχολογικές και άλλες, ελάχιστες από τις οποίες καταγγέλλονται. Η αίσθηση ατιμωρησίας, με

μία δικαιοσύνη που τις περισσότερες φορές δικαιώνει τους θύτες, εκτοξεύει τα περιστατικά βίας και είναι ελάχιστες οι περιπτώσεις που φτάνουν στα δικαστήρια και δικαιώνονται. Και όταν δικαιώνονται έχει προϋπάρξει τεράστια πίεση από το φεμινιστικό κίνημα και δημόσια κατακραυγή.

Στις φετινές διαμαρτυρίες του φεμινιστικού κινήματος, που έγιναν με υποδειγματικό από υγειονομική άποψη τρόπο, η κυβέρνηση αποφάσισε να συλλάβει τις λίγες και με αποστάσεις διαδηλώτριες, για να σφραγίσει έτσι με το γνωστό αυταρχικό της τρόπο τη μέρα αυτή, την ώρα που κρατικοί θεσμοί, υποκριτικά καλούν τις γυναίκες να μην κάθονται με σταυρωμένα χέρια απέναντι στη βία εναντίον τους. Όταν όμως κινητοποιούνται ασκείται επίσημη βία εναντίον τους και συλλαμβάνονται με πρόσχημα τον Covid. Δεν συλλαμβάνονται

όμως παπάδες, ούτε μεγαλοσχήμονες με ιδιωτικά πάρτι κονιά, ούτε στελέχη της κυβέρνησης που κοινωνούν δημόσια ούτε οι ανεύθυνοι που άφησαν ανεξέλεγκτο τον τουρισμό για χάρη ξένων τουριστικών εταιρειών. Φευ!

Δεν περιμέναμε βέβαια κάτι καλύτερο από μια δεξιά, νεοφιλελεύθερη, αντιδραστική και ανάλητη κυβέρνηση που λέει δημόσια πως αν φτιάχναμε περισσότερες ΜΕΘ θα πέθαινε περισσότερος κόσμος (!) και που βγάζει αύρες παγανιά στους δρόμους της Αθήνας για να καλύψει την θανατοπολιτική της. Οι αντιλήψεις που εκπροσωπεί η κυβέρνηση και η ιδεολογία της αναγκάζονται να φορέσουν μανδύα ανεκτικότητας στα γυναικεία δικαιώματα αλλά ουσιαστικά τα θεωρούν απειλή στο status quo.

Κυριακή Κλοκίτη

Ισορροπώντας σε δύο βάρκες

Οι ελληνοτουρκικές σχέσεις εδώ και μερικά χρόνια βρίσκονται σε οριακό σημείο. Η διένεξη μεταξύ των δύο κρατών αν και αφορά πρώτα και κύρια την οριοθέτηση των θαλασσίων ζωνών και την συνεπαγόμενη εκμετάλλευση των φυσικών πόρων στην ευρύτερη περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου επικαθορίζεται και από άλλες επί μέρους διαφορές μεταξύ των δύο κρατών όπως το κυπριακό ζήτημα. Επιπλέον, παράμετροι που προσδιορίζουν την αντιπαράθεση μεταξύ των δύο κρατών είναι ο τρόπος που τοποθετούνται επ' αυτής άλλα κράτη που δεν εμπλέκονται άμεσα.

Επομένως η διατύπωση εκτιμήσεων για την έκβαση της ελληνοτουρκικής διένεξης είτε στο διπλωματικό επίπεδο είτε στο πεδίο είτε σε τελική ανάλυση και στα δύο αυτά πεδία μόνο εύκολη υπόθεση δεν είναι. Αυτό που φαίνεται να είναι κοινώς αποδεκτό από διεθνολόγους και πολιτικούς αναλυτές που εξειδικεύονται στις ελληνοτουρκικές σχέσεις είναι ότι από μέρους της Ελλάδας διαχρονικά ακολουθείται μία διπλωματική στρατηγική που χαρακτηρίζεται από αναβλητικότητα και παραπέμπει διαρκώς την οποιαδήποτε προσπάθεια για επίλυση στις καλές νδρες με την αξίωση ενός καλύτερου διπλωματικού συσχετισμού στο μέλλον.

Το τουρκικό κράτος και ο Ερντογάν φαίνεται με την επιλογή μίας πιο επιθετικής πολιτικής στο πεδίο να θέλει να απαντήσει

ακριβώς στην παραπάνω στρατηγική παράγοντας τρόπον τινά τετελεσμένα στο πεδίο. Αυτή η στρατηγική αν μη τι άλλο δημιουργεί μία κατάσταση έντασης στην Ανατολική Μεσόγειο και στο Αιγαίο. Μπροστά σε αυτή την κατάσταση φαίνεται η κυβέρνηση Μητσοτάκη να παλινωδεί. Η πολιτική παλινωδία της κυβέρνησης δεν αντανακλάται μόνο στις αντιφάσεις που εμφιλοχworούν μεταξύ της πολιτικής της εκφώνησης και των διπλωματικών της επιλογών αλλά και στις διπλωματικές της επιλογές καθ' αυτές.

Ως εκ τούτου, το προηγούμενο διάστημα γίναμε μάρτυρες μίας ιδιότυπης συνθήκης κατά την οποία η κυβέρνηση ευαγγελιζόταν τον διάλογο αλλά την ίδια στιγμή έκανε ότι μπορεί για να τον αποφύγει, αποκορύφωμα της παραπάνω κατάστασης ήταν όταν ο γραμματέας του ΝΑΤΟ, Γενς Στόλτενμπεργκ, ανακοίνωσε το προχώρημα του διαλόγου μεταξύ των δύο κρατών με στόχο την εκτόνωση της μεταξύ τους έντασης και η ελληνική κυβέρνηση ούτε λίγο ούτε πολύ τον διέψευσε.

Το βασικό πολιτικό πρόβλημα της κυβέρνησης είναι το πώς θα συγκεράσει μία λύση που δεν συμπλέει με το δόγμα της «ελληνικής λύσης» με τις αξιώσεις του πολιτικού της ακροατηρίου αλλά και της ελληνικής κοινωνίας ευρύτερα. Η ελληνική κοινωνία διαχρονικά έχει εκπαιδευτεί στο να θεωρεί «κοινό νου» ότι το Αιγαίο είναι «ελληνική λίμνη», η κυριολεκτική πρόσληψη

του «αναφαίρετου δικαιώματος» της επέκτασης των χωρικών υδάτων στα 12 ν. μ. κ.ο.κ.

Σε κάθε περίπτωση πάντως φαίνεται μέχρι την επόμενη σύνοδο κορυφής της ΕΕ στις 10/12 η ελληνοτουρκική διένεξη καθ' αυτή να έχει μπει «στον πάγο», ταυτόχρονα όμως η εμπλοκή της Γαλλίας στην εξίσωση της Ανατολικής Μεσογείου και στην ευρύτερη περιοχή και η συνειδητή της επιλογή να αναγάγει τις διαφορές της με την Τουρκία σε «σύγκρουση πολιτισμών» είναι μία εξέλιξη που μάλλον δυναμιτίζει το κλίμα παρά το εκτονώνει.

Το κρίσιμο για μας ήταν είναι και θα είναι η μαζικοποίηση της αντιπολεμικής πάλης τόσο εδώ όσο και στη γειτονική χώρα καθιστώντας σαφές ότι τα επίδικα της ελληνοτουρκικής διένεξης αφορούν το κεφάλαιο και στις δύο όχθες του Αιγαίου (και όχι μόνο) και την αντιπαράθεση μεταξύ των δύο κρατών για την κυριαρχία στην περιοχή. Τέλος στα καθ' ημάς είναι κρίσιμο να γίνει σαφές ότι το ελληνικό κράτος δεν είναι ένα «αμυνόμενο» κράτος αλλά μία δύναμη που όλο το προηγούμενο διάστημα (από το 2013 τουλάχιστον) με τις κινήσεις της στην Ανατολική Μεσόγειο επιχείρησε συστηματικά τον αποκλεισμό της Τουρκίας από την περιοχή δημιουργώντας έτσι το υπόβαθρο για τον εκτροχιασμό της κατάστασης που παρακολουθούμε σήμερα.

Βασίλης Καραμαλέγκος

Δ Ε Λ Τ Ι Ο Τ Α Υ Τ Ο Τ Η Τ Α Σ

- Αγωνιζόμαστε ενάντια στον καπιταλισμό, την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, τη δικτατορία των αγορών και την εμπορευματοποίηση της ζωής μας, για μια κοινωνία ίσης ελευθερίας και ελεύθερης ισότητας, για την κοινωνική απελευθέρωση και τον κομμουνισμό.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στον εθνικισμό και το ρατσισμό, για την ενότητα των εργαζομένων πέρα από σύνορα και πατρίδες, ενάντια στον ιμπεριαλισμό και το милитарισμό, στο πλευρό όλων των λαών και των κινημάτων που παλεύουν ενάντια στην κατοχή, για την εθνική αυτοδιάθεσή τους.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στις έμφυλες διακρίσεις, το σεξισμό, την ομοφοβία και την πατριαρχία, εμφορούμενες-οι από το φεμινιστικό «μια αναγκαία σύγκρουση για ένα κοινό μέλλον», για έναν κόσμο όπου ο προσωπικός αυτοκαθορισμός θα αποτελεί προϋπόθεση της συλλογικής ευτυχίας.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στη λεηλασία του περιβάλλοντος και τη νεοφιλελεύθερη αρπακτικότητα, για την εφαρμογή ενός διεθνούς σχεδίου ολιγαρκούς αφθονίας, ήπιων μορφών ενέργειας, ισορροπής ανάπτυξης και διεθνούς αλληλεγγύης.
- Αγωνιζόμαστε για τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα με την οπτική τόσο της βελτίωσης της ζωής των κυριαρχούμενων τάξεων όσο και της διεύρυνσης των χώρων ελευθερίας των κοινωνικών αγώνων και κινημάτων.
- Αγωνιζόμαστε για την ανασύνθεση και την αντεπίθεση του κοινωνικού κινήματος, τη δημιουργία συγκρουσιακών ανατρεπτικών υποκειμένων, για μια Αριστερά αντικαπιταλιστική, διεθνιστική και ελευθεριακή.

Κυπριακό: Η Διζωνική Δικοινοτική Ομοσπονδία έκλεισε τον ιστορικό της κύκλο

«Καλή τύχη σε όλους τους Κύπριους» ήταν η κατακλείδα της δήλωσης του Γενικού Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών, Αντόνιο Γκουτέρες, όταν, στις 6 Ιουλίου του 2017, ανακοίνωνε το οριστικό ναυάγιο των διαπραγματεύσεων για το Κυπριακό, που γίνονταν στο Κραν Μοντανά της Ελβετίας.

Μόνο οι παρευρισκόμενοι στο δείπνο της τελευταίας νύχτας γνωρίζουν τους λόγους για τους οποίους ναυάγησε εκείνη η προσπάθεια, η οποία, σύμφωνα με όσα έλεγαν τότε οι πρωταγωνιστές έφτασε «πιο κοντά από ποτέ στη λύση του Κυπριακού». Η ελληνική και ελληνοκυπριακή πλευρά υποστηρίζουν ότι η Άγκυρα δεν δεσμεύτηκε επίσημα για την αποχώρηση των στρατευμάτων και για το ζήτημα των εγγυήσεων. Η Τουρκία υποστηρίζει ότι ο Νίκος Αναστασιάδης έκανε πίσω στα ζητήματα της πολιτικής ισότητας και λίγο αργότερα πρότεινε στον Τσαβούσογλου να εξεταστεί η προοπτική άλλων λύσεων, εκτός της διζωνικής δικοινοτικής ομοσπονδίας. Ο Γκουτέρες στην έκθεσή του επέρριψε ευθύνες και στις δύο πλευρές και έκανε λόγο για έλλειψη τόλμης και εμπιστοσύνης ανάμεσα στα εμπλεκόμενα μέρη.

Όλα αυτά, όμως, το 2017. Από τότε μεσολάβησαν πολλά. Η στροφή της Κυπριακής Δημοκρατίας – σε αγαστή συνεργασία με την τότε ελληνική κυβέρνηση και υπό την καθοδήγηση του Νίκου Κοτζιά – στην πολιτική των Τριμερών Συνεργασιών, κυρίως με Ισραήλ και Αίγυπτο και η επένδυση στην «ΑΟΖοποίηση του Κυπριακού» έφεραν την έντονη και κυρίως την έμπρακτη αμφισβήτηση από την Τουρκία. Αποδεικνύεται, δε, ότι δεν ενίσχυσαν τη θέση της Λευκωσίας στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, όπως ήλπιζαν οι θιασώτες της.

Αντίθετα, διεύρυναν το χάσμα ανάμεσα στις δύο πλευρές «παγώνοντας» ουσιαστικά κάθε απόπειρα διαλόγου.

Τρία χρόνια μετά, η οριακή ήττα του Μουσταφά Ακιντζί και η εκλογή του Ερσίν Τατάρ στην ηγεσία της τουρκοκυπριακής κοινότητας αλλάζουν άρδην τα δεδομένα στο Κυπριακό.

Η ήττα του Ακιντζί, του μόνου ίσως κύριου πολιτικού που πάλεψε από την αρχή μέχρι το τέλος της πολιτικής του καριέρας για την ειρήνη και τη συμβίωση ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων δεν πρέπει να ιδωθεί μόνο υπό το πρίσμα των πιέσεων και των παρεμβάσεων της Τουρκίας. Προφανώς και ο Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι του προκειμένου να χάσει ο Μουσταφά Ακιντζί και να κερδίσει ο Ερσίν Τατάρ. Τουρκοκύπριοι αναλυτές κάνουν λόγο για τη μεγαλύτερη παρέμβαση που έγινε ποτέ από την Αγκυρα στην εκλογική διαδικασία των κατεχομένων και καταγγέλλουν ακόμα και δωροδοκίες ψηφοφόρων στο δεύτερο γύρο των εκλογών. Ακόμα, όμως κι αυτή η παρέμβαση, δεν θα ήταν αρκετή αν δεν συντελούνταν και δύο ακόμα πραγματικότητες: Πρώτον, η απουσία οποιασδήποτε θετικής κίνησης από την ελληνοκυπριακή ηγεσία που να δείχνει ότι η «φλόγα της ειρήνης καίει ακόμα», όπως μας είπε ένας Τουρκοκύπριος σύντροφος. Δεύτερον, η αργή αλλά σταθερή μετατόπιση κομματιού προο-

δευτικών Τουρκοκυπρίων στην αναζήτηση άλλων επιλογών στο Κυπριακό καθώς εμπδώνεται η αίσθηση ότι «οι Ελληνοκύπριοι δεν θέλουν λύση».

Η εκλογή του Ερσίν Τατάρ και η θέση που εκφράζει, πλέον η Άγκυρα για αναζήτηση λύσεων στη βάση της συνομοσπονδίας ή των «δύο κρατών», περιπλέκουν τα πράγματα στο Κυπριακό. Η Διζωνική Δικοινοτική Ομοσπονδία είναι το συμφωνημένο πλαίσιο λύσης από το 1979 μέχρι σήμερα. Αν κι αυτό παρουσιάστηκε από όλα τα κόμματα ως ο «απαραίτητος οδυνηρός συμβιβασμός», οι διαπραγματεύσεις που έγιναν από τότε μέχρι σήμερα είναι στη βάση της διζωνικής δικοινοτικής ομοσπονδίας, όπως, άλλωστε αναφέρονται και στα σχετικά ψηφίσματα του ΟΗΕ.

Μια λύση εκτός της διζωνικής δικοινοτικής ομοσπονδίας, όμως, δεν θα βρει μόνο εμπόδια στην ελληνοκυπριακή κοινότητα αλλά και στον διεθνή παράγοντα καθώς για τους δικούς τους λόγους τόσο η Ευρωπαϊκή Ένωση όσο και η Μεγάλη Βρετανία (ως μία από τις εγγυήτριες δυνάμεις) δεν είναι εύκολο να την αποδεχτούν.

Το επόμενο διάστημα αναμένεται να ληφθεί νέα πρωτοβουλία από τον Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών ο οποίος θα καλέσει τα εμπλεκόμενα μέρη σε συνέχιση των διαπραγματεύσεων από το σημείο όπου σταμάτησαν το 2017. Δεν είναι βέβαιο, πώς θα αντιδράσει η Αγκυρα και πώς θα εξελιχθεί μια τέτοια πρωτοβουλία, καθώς πολλά εξαρτιούνται και από τις εξελίξεις στην ευρύτερη περιοχή αλλά και στο πεδίο των ελληνοτουρκικών, όπου η προοπτική επανέναρξης των διερευνητικών έχει αυτή τη στιγμή «παγώσει». Παράλληλα, δεν είναι εύκολο αυτή τη στιγμή να προβλεφθεί ο τρόπος που θα επηρεάσουν τις εξελίξεις οι εκλογές στις ΗΠΑ αλλά και οι ευρωτουρκικές σχέσεις που μπαίνουν σε κρίσιμο σταυροδρόμι τους επόμενους μήνες.

Το μόνο που μπορεί κανείς, όμως, να πει με βεβαιότητα είναι ότι η Διζωνική Δικοινοτική Ομοσπονδία, όπως την ξέραμε, τουλάχιστον τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια έχει κλείσει τον ιστορικό της κύκλο. Το όποιο σχέδιο λύσης, όπως κι αν ονομάζεται στα χαρτιά, θα έχει ελάχιστα κοινά με τις πρόνοιες προηγούμενων σχεδίων και ιδιαίτερα αποδυναμωμένα τα χαρακτηριστικά της Διζωνικής Δικοινοτικής Ομοσπονδίας. Αν αυτό θα φτάσει σε σημείο να τεθεί προς έγκριση είναι εξαιρετικά αμφίβολο. Το μόνο βέβαιο είναι, όμως, ότι το status quo στην Κύπρο δεν μπορεί να διαγωνίζεται για πολύ καιρό ακόμα. Με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Και κάτι για την ελληνική Αριστερά

Το μεγαλύτερο μέρος της ελληνικής Αριστεράς, το 2004 υποστήριξε με πάθος την απόρριψη του Σχεδίου Ανάν. Δεν είναι πρόθεσή μου να ανοίξει εκ νέου η συζήτηση για το περιεχόμενο της προτεινόμενης τότε λύσης. Ας αναρωτηθούν, όμως, όσοι το 2004 απέρριπταν το Σχέδιο Ανάν, πώς θα ήταν η Κύπρος σήμερα. Το δικοινοτικό κράτος θα μετρούσε ήδη 15 χρόνια ζωής, χιλιάδες πρόσφυγες θα είχαν επιστρέψει στα χωριά και τις πόλεις τους, το Βαρώσι θα ήταν ανοικτό και υπό ελληνοκυπριακή διοίκηση και τα στρατεύματα (ελληνικά και τουρκικά) θα είχαν αποχωρήσει. Κι αν αυτή η εικόνα δεν τους πείθει ακόμα, ας αναρωτηθούν επί ποίου σχεδίου και επί ποιων προβλέψεων θα κληθούν να συζητήσουν, πλέον, η ελληνοκυπριακή και η τουρκοκυπριακή κοινότητα αλλά και πόσο πιο ενισχυμένοι είναι και θα εξακολουθήσει να είναι ο ρόλος της Τουρκίας στην Κύπρο.

Αδάμος Ζαχαριάδης

ΣΥΝΟΨΕΙΣ

Εγχείρημα εγνωσμένων που δεν μπορούν

Μια αποτίμηση της δεύτερης πανελλαδικής συνδιάσκεψης της

Το Σαββατοκύριακο 10-11 Οκτωβρίου, δύο χρόνια σχεδόν μετά την ιδρυτική της συνδιάσκεψη, η Συνάντηση έκανε το δεύτερο «βήμα» της: αναγκαστικά εξ αποστάσεως (άρα χωρίς συντροφικές διαχύσεις...), όσο αρτιότερα γινόταν όμως, δεδομένων των περιορισμών – χάρη στη δουλειά των κόκκινων και ειδικών περί τα τεχνικά. Αναπόφευκτα, η συνδιάσκεψη ξεκινούσε σε κλίμα ιδιαίτερα φορτισμένο: Από τη μια, η ευφορία για την καταδίκη των εγκληματιών ναζιστών και η περηφάνια για τους συντρόφους και τις συντρόφισσές μας που τα έδωσαν όλα στην υποδειγματική καμπάνια «Δεν Είναι Αθώοι». Από την άλλη, η θλίψη για το φευγικό του αγαπημένου μας Ηλία Τζουρά: το πρωί του Σαββάτου, λίγες ώρες πριν ξεκινήσει η συνδιάσκεψη, ο Τζουράκος μας άφησε χωρίς να προλάβουμε να πούμε έστω μισή κουβέντα.

ελληνική οικονομία καταγράφει ύφεση 15,2% για το β' τρίμηνο του 2020.

Αυτοκριτική

Πολλές παρεμβάσεις στάθηκαν σε μια πτυχή που συνήθως προσπερνούν ανάλυσεις της Αριστεράς: η κρίση, στην Ελλάδα και διεθνώς, δεν σηματοδοτεί αφ' εαυτής ριζοσπαστικοποίηση. Εξεγέρσεις, κοινωνικός συντηρητισμός και προληπτική αντι-εξέγερση συνυπάρχουν. Ιδίως δε στην Ελλάδα, η κοινωνική κρίση συμβαδίζει με έναν εντεινόμενο κοινωνικό συντηρητισμό, που ενισχύει (και ενισχύεται από) την ακροδεξιά αποχρώσεων κυβερνητική πολιτική. Στα συμφραζόμενα αυτά, έχει ιδιαίτερη αξία η διάθεση αυτοκριτικής για πραγματικές ελλείψεις: αφενός, για την ισχνή παρέμβαση σε εργασιακούς χώρους – αφετέρου, για έναν κινηματισμό που συχνά εμφανίζει «κενά» πολιτικοποίησης: «Με εξαίρεση ίσως τη δράση μας στα πανεπιστήμια», σημειώνεται σχετικά, «η κινηματική παρουσία μας δεν συνοδεύεται από μια προσπάθεια ανοίγματος πολιτικών ερωτημάτων και οικοδόμησης αντίστοιχων δεσμών με τους ανθρώπους που ερχόμαστε σε επαφή στα κινήματα».

Κοινός τόπος, τέλος, ήταν η αναγνώριση των ορίων που έδειξαν οι ανασυνθετικές πρωτοβουλίες της διετίας: «Το εγχείρημα των "4" (σ.σ. Αναμέτρηση, ΑΡΑΝ, ΔΕΑ και Συνάντηση)», όπως συνομολογείται, «έχει φτάσει στα όριά του [ενώ] ο δικός μας στόχος παραμένει η δημιουργία ενός νέου μαζικού, και δημοκρατικού φορέα της αριστεράς. Αυτή τη στιγμή, μια τέτοια πρωτοβουλία μπορεί να ξεκινήσει από τις δύο συγκροτημένες συλλογικότητες, την Αναμέτρηση και την Συνάντηση».

Σχεδιασμός

Η οργανωτική ανάπτυξη της Συνάντησης, και η αναβάθμιση της δουλειάς της σε κρίσιμους κοινωνικούς χώρους (ιδίως εργατικούς, αλλά και στο σχολείο), τίθενται ψηλά στις προτεραιότητες για το επόμενο διάστημα, προκειμένου η συλλογικότητα «να μπορεί να αντεπεξέλθει τόσο στα κινηματικά και πολιτικά καθήκοντα που θέτει στον εαυτό της όσο και

Η ύλη της συνδιάσκεψης

Η κυρίως «ύλη» της συνδιάσκεψης, που παρακολούθησαν περισσότερα από 300 άτομα, ήταν το κείμενο για τη συγκυρία, εγχώρα και διεθνή, μετά το πρώτο επιδημικό «κύμα», και η επεξεργασία της θεματικής περιβάλλοντος για την κλιματική κρίση: το πρώτο κείμενο συνοδευόταν από 10 τροπολογίες, το δεύτερο από 16, ενώ ειδικές πτυχές και των δύο κειμένων σχολιάζονταν στα έξι κείμενα συμβολής που κατατέθηκαν για τον προσυνδιασκειασικό διάλογο.

Αντίθετα, η ψήφιση του Σχεδίου Λειτουργίας (του «καταστατικού» της συλλογικότητας) αφέθηκε για την επόμενη συνδιάσκεψη, όπως είχε προβλεφθεί μήνες νωρίτερα, λόγω των περιορισμών που έθετε αντικειμενικά η εξ αποστάσεως διαδικασία. Για παρεμφερείς λόγους, τα 29 μέλη του νέου Πανελλαδικού Συντονιστικού ορίστηκαν βάσει διαθεσιμότητων από τις επιμέρους συλλογικότητες και τις συνελεύσεις της Συνάντησης. Τέλος, ήδη πριν από τη συνδιάσκεψη είχε συνομολογηθεί ότι, λόγω της ιδιαίτερης φυσιογνωμίας του (ως κινηματικής-πολιτικής συλλογικότητας), στην πορεία προς την ενοποίηση της Συνάντησης το Δίκτυο θα διατηρούσε τις διαδικασίες και τη διακριτή παρέμβασή του.

Συντεταγμένες

Κοινή στις περισσότερες τοποθετήσεις ήταν η ικανοποίηση για τη συμβολή της Συνάντησης στις αντικαταστατικές πρωτοβουλίες της τελευταίας διετίας, και βεβαίως στις καμπάνιες «Κανένας Μόνος/Καμία Μόνη»

και «Δεν Είναι Αθώοι». Στο θετικό κλίμα συνέβαλε η ένταξη νέων μελών (εν μέσω γενικής αποστράτευσης...) και, ειδικότερα, η προσχώρηση της διεθνιστικής ομάδας «4» (της μειοψηφίας της ΟΚΔΕ-Σπάρτακος), τα μέλη της οποίας είχαν παρακολουθήσει τη συνδιάσκεψη του 2018 ως παρατηρητές. Εξίσου έκδηλη ήταν η ικανοποίηση για τα κείμενα σε σχέση με τα μείζονα της περιόδου (το εισόδημα πανδημίας μέσα στην κρίση, τα ελληνοτουρκικά, την κλιματική κρίση), που αποτελούν βάση για αντίστοιχες παρεμβάσεις στο προσεχές διάστημα.

Ισχυρή, από την άλλη πλευρά, ήταν η επίγνωση των κοινωνικών επιπτώσεων από τη διαχείριση της επιδημικής (κι εντέλει της καπιταλιστικής) κρίσης: «Η αγορά εργασίας», σημειώνει σχετικά το κείμενο για τη συγκυρία, «μετατρέπεται σε αγορά χρόνου εργασίας, προκειμένου αυτός να προσαρμοστεί στον κύκλο εργασιών των επιχειρήσεων [...] Το επόμενο διάστημα αναμένεται να έχουμε αύξηση των ανθρώπων που θα δυσκολευτούν να εξασφαλίσουν ακόμα και την τροφή τους, και το έντονα φτωχοποιημένο κομμάτι της κοινωνίας με ανθρώπους πέραν των συνήθων υπόπτων, όπως οι μετανάστες. Γι' αυτό το λόγο, χρειάζεται η μεγαλύτερη δυνατή στήριξη των υπαρχόντων εγχειρημάτων αλληλεγγύης από τη μεριά μας».

Τέλος, καθώς επιδημική και κοινωνική κρίση τέμνονται με την αυξανόμενη ένταση στις ελληνοτουρκικές σχέσεις, η συνδιάσκεψη βεβαίωσε το διεθνιστικό κεκτημένο της Συνάντησης: «ο εχθρός βρίσκεται μέσα στη ίδια μας τη χώρα», υπογραμμίζει το σχετικό τμήμα της πολιτικής απόφασης, και «η υποχώρηση από αυτή τη θέση κατά τον προηγούμενο αιώνα είχε ολέθρια αποτελέσματα για την Αριστερά και την εργατική τάξη διεθνώς [...] Στην Ελλάδα βλέπουμε την κυβέρνηση να ανακοινώνει ένα φαραωνικό εξοπλιστικό πρόγραμμα 10 δις., την ίδια ώρα που η

δυνατοτήτων, αλλά και ορίων να παραβλεφθούν

Συνάντησης για μια Αντικαπιταλιστική και Διεθνιστική Αριστερά (10-11.10.2020)

στην προσπάθεια ανασύνθεσης της εκτός των τειχών αριστεράς». Εξίσου ψηλά ιεραρχούνται η καμπάνια για το εγγυημένο εισόδημα πανδημίας και η στήριξη των εγχειρημάτων έμπρακτης κοινωνικής αλληλεγγύης. Δίπλα στις ήδη υπάρχουσες θεματικές ομάδες της Συνάντησης (για το περιβάλλον, τα εργασιακά και την εκπαίδευση), επιχειρείται ήδη η δημιουργία νέων (για την υγεία, το προσφυγικό, τις διεθνείς σχέσεις): η αξιοποίηση σχημάτων όπως η Ομάδα Νομικής Βοήθειας στο πεδίο της καταστολής: και η αναβάθμιση της ιδεολογικής παρέμβασης της συλλογικότητας, κυρίως μέσα από το διαδικτυο.

Από τις 62 συνολικά τοποθετήσεις στο διήμερο της συνδιάσκεψης, οι περισσότερες στάθηκαν σε δύο βασικά σημεία: Αφενός, στο εύρος των συμμαχιών της Συνάντησης – σε μια περίοδο συντηρητικοποίησης, κατακερματισμού και περιθωριοποίησης της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, και νέας κρίσης-επίθεσης. Αφετέρου, στη φυσιογνωμία του νέου πολιτικού φορέα που επιδιώκει η Συνάντηση μέσω της συμμετοχής της σε διαδικασίες ανασύνθεσης και διαλόγου.

Συμμαχίες: πόσο πλατιά, πόσο στενά;

Όπως στην ιδρυτική συνάντηση και τις σχετικές συζητήσεις στο Πανελλαδικό Συντονιστικό, η συζήτηση για τις συμμαχίες της Συνάντησης ανέδειξε, και στη δεύτερη συνδιάσκεψη, μια δυσκολία συνεννόησης πάνω στο προφανές: ότι η ενσωμάτωση του ΣΥΡΙΖΑ στην κρατική διαχείριση, όπως αντίστοιχα η μετα-αριστερή φυσιογνωμία του ΜΕΡΑ-25, δεν αναιρούν δυνατότητες κοινωνικών/κινηματικών (όχι βεβαίως κεντρικών πολιτικών) συμμαχιών. Τι αξία έχει να μιλάμε για «χουντικές έμπνευσης νομοσχέδια», «άνοδο του κοινωνικού συντηρητισμού» ή «κυβερνητική συγκάλυψη του χρυσαυγιστού», αν οι διαγνώσεις αυτές δεν καταλήγουν σε πρωτοβουλίες για τη διεύρυνση των χώρων ελευθερίας των κινημάτων αντίστασης; Πώς εξηγείται ότι σε ανύποπτες εποχές (π.χ. στο κίνημα για το άρθρο 16) οι συμμαχίες αυτές (π.χ. με την ΠΑΣΠ στα πανεπιστήμια) ήταν αυτομόνες για τμήματα της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, ενώ σήμερα εγείρουν υποψίες για ...φιλοσοφισμό; Με όλη τη θλιβερή ενσωμάτωση του

ΣΥΡΙΖΑ στην κρατική διαχείριση, υπήρξε άραγε η πολιτεία του χειρότερη από αυτήν της γερμανικής σοσιαλδημοκρατίας του 1918-19, με την οποία (μόλις το 1921!) ζητούσαν συνεργασίες οι Γερμανοί κομμουνιστές – και μάλιστα (και) σε επίπεδο κορυφής;

Μέλη του Δικτύου και της Δικτύωσης επιχειρήσαμε να θέσουμε το ζήτημα με σχετική τροπολογία, επισημαίνοντας ότι, «ιδιαίτερα σε τομείς όπως το προσφυγικό, ο αντιφασισμός, η κοινωνική αλληλεγγύη και τα λεγόμενα εθνικά θέματα, υπάρχει ανάγκη αλλά και δυνατότητα να επεκτείνουμε την απεύθυνσή μας σε συλλογικότητες και ανένταχτο κόσμο που μπορεί να μην ανήκουν στην εξωκοινοβουλευτική Αριστερά, αλλά συμφωνούν μαζί μας σε συγκεκριμένες πρωτοβουλίες και αγώνες (σωματεία, δημοτικές κινήσεις, οργανώσεις αλληλεγγύης κ.λπ.)». Η τροπολογία απορρίφθηκε, καθώς υποστηρίχθηκε από το 25% περίπου των συμμετεχόντων.

Νέος φορέας: Αριστερά του τέλους των ιδεολογιών;

Σε περιόδους άμυνας, όπως αυτή που διανύουμε, αν οι «πλατιές» συμμαχίες είναι όρος διεύρυνσης των χώρων ελευθερίας, η σαφήνεια του ιδεολογικού στίγματος αποτελεί προϋπόθεση για συλλογικότητες ανθεκτικές σε πιέσεις και καμπές. Στο πνεύμα αυτό, μέλη του Δικτύου και της Δικτύωσης καταθέσαμε μια δεύτερη τροπολογία, σε σχέση με τον νέο πολιτικό φορέα. Χρειάστηκε να επιμείνουμε και εδώ για το αυτονόητο: ότι μια νέα πολιτική οργάνωση είναι κάτι διαφορετικό από ένα πετυχημένο δημοτικό σχήμα, ένα δοκιμασμένο στο χρόνο δίκτυο φοιτητικών σχημάτων ή μια συνεργασία συνδικαλιστικών κινήσεων-συσπειρώσεων (γι' αυτό, εξάλλου, οι οργανώσεις που στήριξαν τέτοια εγχειρήματα ήδη από τη δεκαετία του '90 –τις «Παρεμβάσεις», τα ΕΑΑΚ, δημοτικές κινήσεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς–, κατά κανόνα συγκροτούνταν αυτόνομα).

«Χρειαζόμαστε», σημείωνε η πρωτοβουλία, «ένα μείγμα βεβαιότητας και αυτογνωσίας, που δεν θα απαντά ρηχά και βεβιασμένα σε ιστορικά ερωτήματα, όπως, π.χ., η σχέση σοσιαλισμού και ελευθερίας ή η ασταθής ισορροπία μεταξύ ταξικής επιβολής, εξουσίας

και δημοκρατίας, αλλά ταυτόχρονα θα διαθέτει την ιδεολογική στερεότητα να αμφισβητεί την επάρκεια των υπαρκτών απαντήσεων σε ερωτήματα όπως τα προαναφερόμενα και σε πολλά ακόμα που αφορούν τον αντικαπιταλισμό, το διεθνισμό, την οικο-κοινωνική στρατηγική κ.ά». Η τροπολογία, που υποστηρίχθηκε από μέλη της ΟΝΠΑ, απορρίφθηκε επίσης, καθώς υπερψηφίστηκε από το 45% περίπου των συμμετεχόντων.

Η «κατάσταση των πνευμάτων»

Οι διαφωνίες για το πόσο «στενά» στις κοινωνικές συμμαχίες και, αντίστοιχα, πόσο «πλατιά» στο στίγμα της νέας πολιτικής οργάνωσης, δεν είναι, κατά τη γνώμη μας, εποσιώδεις: σε περίοδο άμυνας, ο αυτοπεριορισμός στα όρια μιας παρακμάζουσας άκρας Αριστεράς, και αντίστοιχα, μια πολιτική κινηματικού εμπειρισμού/ιδεολογικού αγνωστικισμού, είναι συνταγές για βραχύβια εγχειρήματα.

Το ίδιο ισχύει, όμως, και για δυναμικές που, ενώ δεν καταγράφονται σε συλλογικά κείμενα, αφήνουν ωστόσο ίχνη σε πολιτικές σχέσεις και παράγουν (ή ακυρώνουν) πολιτικά αποτελέσματα: η αναγωγή της γενιάς σε ισοδύναμο της κοινωνικής τάξης, η ισχυρή (μολονότι όχι πάντα έγκυρη) αίσθηση πολιτικής αυτάρκειας, μια εμμονή στα «οργανωτικά» που συχνά υποτιμά πολιτική συζήτηση και παρέμβαση – και βεβαίως, μια καθαρολογική καχυποψία για ενδεχόμενη ...άλωση της Συνάντησης (από «στοιχεία» ανεπαρκώς ταξικά, πρώην και νυν «φιλο»-συριζικά ή πατριάρχισοντα), έχουν δημιουργήσει την τελευταία διετία τάσεις αποστασιοποίησης από τις διαδικασίες της συλλογικότητας, που συνήθως καλύπτονται από την ευφορία για τα (πραγματικά) επιτεύγματα της συλλογικότητας. Αυτή η «κατάσταση πνευμάτων» αποτυπώθηκε σε προ-συνδιασκειασικές συνελεύσεις και στη συνδιάσκεψη, με συζητήσεις που θύμιζαν συχνά παράλληλους μονόλογους. Και δυστυχώς δεν ξεπεράστηκαν ούτε στις πρώτες διαδικασίες της Συνάντησης. Πρόκειται για τάσεις που, μια διετία μετά τα πρώτα βήματα της Συνάντησης, δεν μπορούν να παραβλεφθούν.

Δημοσθένης Παπαδάτος-Αναγνωστόπουλος

2η συνδιάσκεψη της Συνάντησης

2η συνδιάσκεψη Συνάντησης για μια Αντικαπιταλιστική Διεθνιστική Αριστερά

Προγεφύρωμα αισιοδοξίας για το μέλλον

Αν μη τι άλλο, την τελευταία δεκαετία έχουμε συνηθίσει στις πυκνές συγκυρίες. Ωστόσο, η πυκνότητα και η κρισιμότητα της συγκυρίας που διανύουμε επισκιάζει θεαματικά κάθε άλλη στιγμή του κοινωνικού ανταγωνισμού, τουλάχιστον την τελευταία πενταετία. Η καινοφανής για σύγχρονες «αναπτυγμένες» κοινωνίες πανδημία του νέου κορωνοϊού συναντά τη δωδεκαετή πλέον σοβούσα καπιταλιστική κρίση, ανατρέποντας προς το χειρότερο τη «μετα-μνημονιακή» οικονομική και κοινωνική κανονικότητα της προηγούμενης περιόδου. Κι αυτά στο φόντο της ολοένα οξυνόμενης κλιματικής και ευρύτερα περιβαλλοντικής κρίσης, ο παραγκωνισμός της οποίας από το επίκεντρο της δημόσιας συζήτησης ευνοεί την επί τα χείρω εξέλιξή της.

Στα παραπάνω, προστίθεται βέβαια η πολιτική της χειρότερης κυβέρνησης από τη Μεταπολίτευση, με έντονα ακροδεξιά χαρακτηριστικά: η σκληρά νεοφιλελεύθερη διαχείριση της πανδημίας, στα πεδία της υγείας και της παιδείας, συναντά τη μεγάλη ένταση της καταστολής –τόσο θεσμικά όσο και μέσω πρωτοφανών αστυνομικών αυθαιρεσιών– την απάνθρωπη διαχείριση του προσφυγικού, την ανάδειξη της εκκλησίας σε προνομιακό ρυθμιστή της κυβερνητικής ατζέντας και φυσικά την καλλιέργεια εθνικιστικού και милитарιστικού κλίματος με αφορμή και στόχο τη «συντήρηση» της ελληνοτουρκικής διένεξης. Εν τω μεταξύ, δύσκολα μπορεί να παραβλέψει κανείς το ασφυκτικά και προκλητικά φιλοκυβερνητικό τοπίο στα συστημικά ΜΜΕ, την αναίμικη – έως και συναινετική σε κάποιους τομείς – αντιπολίτευση που ασκείται από τον ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΙΝΑΛ, και το «ιστορικό χαμηλό» στο οποίο βρίσκεται η ριζοσπαστική και αντικαπιταλιστική Αριστερά.

Σ' αυτές τις συνθήκες πραγματοποιήθηκε η 2η συνδιάσκεψη της Συνάντησης, με τους εξής στόχους-προκλήσεις μπροστά της:

Πρώτον, να αρθρώσει μια ανάλυση που αναδεικνύει την αλληλεξάρτηση της υγειονομικής, της καπιταλιστικής και της περιβαλλοντικής κρίσης. Η πανδημία μπορεί να αποτελέσει τον πυροδότη του νέου υφεσιακού σπιράλ του παγκόσμιου καπιταλισμού, αλλά τα βαθύτερα αίτια της καπιταλιστικής κρίσης είναι δομικά. Αντίστοιχα, σε δομικά αίτια του καπιταλισμού οφείλεται και η κλιματική κρίση –και όχι γενικά και αόριστα στην ανθρώπινη δραστηριότητα–, η οποία με τη σειρά της λειτουργεί ως πολλαπλασιαστής των κοινωνικών ανισοτήτων και των αποκλεισμών που προκαλεί ο καπιταλισμός.

Δεύτερον, να παράξει μια στοιχειώδη ιεράρχηση των μετώπων παρέμβασης για το επόμενο διάστημα, με βάση μια βραχυμεσοπρόθεσμη πρόβλεψη για την εξέλιξη των

πραγμάτων. Η επιδείνωση της πανδημίας –που ήδη προχωρά εκθετικά– και η εξαπλώση της φτώχειας θα είναι τα κύρια προβλήματα των επόμενων μηνών. Οι κοινωνικές αντιδράσεις που προκαλεί η ήσσονα προσπάθεια –που αγγίζει τα όρια της αδιαφορίας– του κράτους στα εν λόγω πεδία αναμένεται να συναντήσουν νέα περιστατικά καταστολής. Οι μαθητικές κινητοποιήσεις και οι αναίτιες συλλήψεις και κρατήσεις μαθητών είναι στιγμιότυπο μιας στρατηγικής επιλογής της κυβέρνησης. Συνεπώς, η ενδυνάμωση των κοινωνικών αγώνων περνάει αναγκαστικά μέσα από την καλύτερη οργάνωση της αλληλεγγύης, ώστε να εξασφαλίζει από φαγητό και είδη πρώτης ανάγκης μέχρι νομική βοήθεια σε όσους/ες/α έχουν ανάγκη. Περνάει όμως και μέσα από την όρθωση του αναστήματος απέναντι στον επελαύνοντα συντηρητισμό, ο οποίος ενίοτε φλερτάρει με τον σκοταδισμό, καθώς δεν μπορεί να υπάρξει απελευθερωτική κοινωνική κίνηση αν ηγεμονεύσει ο αντι-επιστημονισμός, η συνομωσιολογία, ο ρατσισμός και η μετεμφυλιακού τύπου «εθνικοφροσύνη».

Τρίτον, να επιμείνει στην αναζήτηση δρόμων για την αναγκαία ανασύνθεση της αντικαπιταλιστικής ριζοσπαστικής Αριστεράς. Τα θεόρατα καθήκοντα που συνεπάγεται η προαναφερθείσα τριπλή κρίση, σε συνδυασμό με ένα ακροδεξιό καθεστώς «οργανωμένου ψεύδους», αποτελούμενου από την κυβέρνηση και τα ΜΜΕ, δεν μπορούν να αντιμετωπιστούν με ένα απλό άθροισμα ή λίγο καλύτερο συντονισμό της υπαρκτής Αριστεράς. Ο κατακερματισμός και η συρρίκνωση της τελευταίας δεν αποτελούν παρά συμπτώματα μια βαθύτερης αιτίας: από την ήττα της «κυβέρνησης της Αριστεράς» το 2015 και μετά, η Αριστερά στην Ελλάδα πρακτικά δεν έχει να προτείνει κάποιο νέο σχέδιο στους υποτελείς. Εδώ, ο προσδιορισμός «νέο» πρέπει να υπογραμμιστεί. Το εκ νέου σερβί-

ρισμα του ίδιου πιάτου, με τη μόνη διαφορά μιας πιο «τίμιας» κυβέρνησης απωθεί μια σειρά από κρίσιμα ερωτήματα, παλιά και νέα: Από το τι συνεπάγεται η ρήξη με την ΕΕ σε οικονομικό και γεωπολιτικό επίπεδο, το πώς ανθίσταται η Αριστερά στις παρενέργειες της «πάλης στο εσωτερικό του κράτους» και το πώς (και αν) αντιπολιτεύεται τους αστικούς θεσμούς, μέχρι τον τρόπο οικοδόμησης μιας δημοκρατικής και μη-αναπτυξιακής οικονομίας, όπως φαίνεται να προστάζουν οι γραφειοκρατικές εμπειρίες του παρελθόντος, αλλά και οι μεγάλοι περιβαλλοντικοί κίνδυνοι που βρίσκονται πλέον στο κατώφλι της εποχής μας. Χωρίς απαντήσεις στα παραπάνω, και σε αρκετά ακόμα, δεν μπορεί να καμώνεται η εναπομείνασα Αριστερά ότι ξέρει τι κάνει. Το ότι δεν πείθει, παρά τα αδιέξοδα των από πάνω, δεν είναι τυχαίο.

Η 2η συνδιάσκεψη της Συνάντησης, προφανώς, δεν συνιστά παρά ένα από τα πρώτα βήματα σ' αυτή την κατεύθυνση. Ωστόσο, το γεγονός ότι κατοχύρωσε αυτή την κατεύθυνση και ανανεώνει το ενδιαφέρον για μια ευρύτερη διεργασία από κοινού με ομάδες και αγωνιστές-ριες ανάλογων προβληματισμών, σε μια εποχή που η «εκτός των τειχών» Αριστερά μαστιζείται από ένα συνδυασμό αποστρατεύσεων και παρακμιακής αυτοεπιβεβαίωσης είναι εξαιρετικά σημαντικό. Ο δε συνδυασμός των αποτελεσμάτων της συνδιάσκεψης με την ίδια τη διαδικασία της, με την ποιότητα του διαλόγου, τη νεανική της σύνθεση και την άνω των προσδοκιών συμμετοχή μελών και ανέκταχτων παρατηρητών, παρά το πρωτόγνωρο της διαδικτυακής διεξαγωγής της, την καθιστούν ικανό προγεφύρωμα αισιοδοξίας στην όχθη ενός μέλλοντος που πολλοί βιαστικά προεξοφλούν ως μάταιο.

Δημήτρης Παπαζαχαρίας

Διαπιστώσεις και ερωτήματα για το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό με αφορμή τη 2η συνδιάσκεψη της Συνάντησης για μια Αντικαπιταλιστική Διεθνιστική Αριστερά

Μια αναγκαία συζήτηση για την ιδεολογική φυσιογνωμία μας

Έχει αποδειχτεί ιστορικά ότι το αστικό καθεστώς δεν παραδίδει οικειοθελώς την εξουσία του, ακόμα και όταν η πλειοψηφία του πληθυσμού το επιθυμεί. Είτε με αιματηρό τρόπο είτε με αφόρητους οικονομικούς και πολιτικούς εκβιασμούς συντριβεί ή ενσωματώνει την επικίνδυνη κοινωνική διάθεση και τους πολιτικούς εκφραστές της – τα παραδείγματα είναι πάμπολλα, αρκούμαστε σε εκείνα της Λαϊκής Ενότητας στη Χιλή του 1973 και του ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα του 2015. Βεβαίως, το αστικό κράτος επηρεάζεται από τους ταξικούς και τους ευρύτερους κοινωνικοπολιτικούς συσχετισμούς, επιχειρώντας να ικανοποιήσει λαϊκά αιτήματα και να χειραγωγήσει τον κοινωνικό ριζοσπαστισμό που τα διεκδικεί (π.χ., μεταπολεμικό «κοινωνικό κράτος»), μη διστάζοντας όμως να καταστείλει στρατιωτικά αυτόν το ριζοσπαστισμό όταν απειλεί ευθέως τις κυρίαρχες σχέσεις παραγωγής και εξουσίας (π.χ., αιματηρή συντριβή της γερμανικής επανάστασης το 1919 και του ελληνικού Δεκέμβρη το 1944). Ιστορικά, οι «κόκκινες γραμμές» των αρχουσών τάξεων και του πολιτικού προσωπικού των κρατών είναι η μη αμφισβήτηση της ατομικής ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής και του κρατικού μονοπωλίου στη βία. Μάλλον στην εποχή της καπιταλιστικής διεθνοποίησης πρέπει να προσθέσουμε και τη μη αμφισβήτηση της οικονομικής, πολιτικής και στρατιωτικής ιμπεριαλιστικής ηγεμονίας.

Τούτων δοθέντων, παράλληλα με τις μάλλον αναγκαίες, αλλά ουδόλως ικανές να εξασφαλίσουν το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό, κοινοβουλευτικές πλειοψηφίες και κυβερνήσεις της Αριστεράς, ποια κινήματα, ποιους αγώνες, ποιες μορφές κοινωνικής οργάνωσης και ποιες συνειδησιακές αλλαγές των καταπιεσμένων οφείλουμε να επιχειρούμε από σήμερα για να ενισχύουμε το εγχείρημα του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού; Αν το αστικό κράτος, ως όργανο ταξικής κυριαρχίας, δεν (αυτο)μετασχηματίζεται, ποιες διεκδικήσεις, μορφές κοινωνικής αυτοοργάνωσης και δομές αντιεξουσίας μπορούν να αμφισβητήσουν την αυθεντία του και να υπονομεύσουν την αξιολογία του, από τους τομείς της παραγωγής και της αναπαραγωγής μέχρι το δημόσιο χώρο και το ποινικό δίκαιο; Αν η σφαίρα της παραγωγής και η μισθωτή εργασία ευρύτερα, εκτός από πεδία εκμετάλλευσης, αποτελούν μηχανισμούς αλλοτρίωσης και αποξένωσης των καταπιεσμέ-

νων, που ευνοούν την ιδεολογική χειραγώγησή τους, πέρα από μαζικούς και μαχητικούς κοινωνικούς αγώνες, με ποιες μορφές εργατικού ελέγχου και κοινωνικής αυτοδιαχείρισης, με ποια εγχειρήματα κοινωνικής και αλληλέγγυας οικονομίας, με τι είδους οργανωτικά μοντέλα σε όλους τους τομείς της καθημερινής ζωής αφαιρούμε «πεδία ευθύνης» από το αστικό καθεστώς, μειοψηφικά αρχικά, αλλά με μαζική απεύθυνση, στην υγεία, την εκπαίδευση, τον πολιτισμό, τη διανομή βασικών αγαθών κ.λπ., ευνοώντας ταυτόχρονα την αντιπαράθεση με αυτό;

Από τα προηγούμενα, συνοπτικά έως απλοϊκότητας, προκύπτει ότι η αρχιτεκτονική και η οικοδόμηση της αντικαπιταλιστικής μετάβασης και του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού οφείλουν να περιλαμβάνουν, κάθε φορά με πρωτότυπο τρόπο, αφενός την ευρύτερη κοινωνική επιρροή και πολιτική ηγεμονία, αφετέρου δε συνεχείς ρήξεις και συγκρούσεις με τις ενάντιες δυνάμεις – από δημοψηφίσματα αποφασιστικού χαρακτήρα και θεσμισμένες λαϊκές συνελεύσεις μέχρι επιτροπές ελέγχου σε αστυνομικά τμήματα και γενικές πολιτικές απεργίες. Αυτό σημαίνει πως αν ο κοινοβουλευτικός ειρηνικός δρόμος προς το σοσιαλισμό είναι ανέφικτος και πολλαπλώς επικίνδυνος, πρέπει να επινοήσουμε, μέσω της χειραφετητικής δράσης των κοινωνικών και πολιτικών υποκειμένων, εκείνο το σχέδιο που θα εμπεριέχει την αναγκαία επιβολή απέναντι στους κυρίαρχους, ώστε να τους αποδυναμώνει, και την απαραίτητη δημοκρατία για τους «από κάτω», ώστε να συμμετέχουν, να εμπνέονται και να απελευθερώνονται. Η αντικαπιταλιστική μετάβαση οφείλει να εμπεδώνει την ισότητα, εξασφαλίζοντας την ελευθερία, και να προστατεύει την ελευθερία, ως εγγυήτρια της ισότητας. Για να χρησιμοποιήσουμε τη διάσημη φράση «ελευθερία χωρίς σοσιαλισμό είναι πρόνομο και σοσιαλισμός χωρίς ελευθερία είναι δικτατορία».

Πώς όμως επιχειρούνται όλα αυτά, καθώς οι αντικαπιταλιστικές επαναστάσεις του προηγούμενου αιώνα μάς προσέφεραν μεν πολύτιμες εμπειρίες, δεν κατόρθωσαν ωστόσο να δημιουργήσουν το απελευθερωτικό μείγμα επιβολής, για την προστασία του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού, και δημοκρατίας, για την άνησή του; Η επιβολή αναμφίβολα εμπεριέχει μικρά ή μεγάλα ποσοστά βίας, ως αναγκαίου κακού για τη θετική έκβαση της ταξικής πάλης υπέρ των κατα-

πιεσμένων, πώς όμως διαφυλάσσεται το «αναγκαίο» από το «κακό», ώστε η βία να μη γίνει κύριο μέσο άσκησης πολιτικής και να μη στραφεί εναντίον όλης της κοινωνίας; Και βεβαίως, ποιος αναλαμβάνει αυτή τη διάκριση του «αναγκαίου» από το «κακό» στην επιβολή και τη βία ώστε να μη γίνουν αυτοσκοπός; Καθώς η πορεία των επαναστάσεων του 20ού αιώνα μάς έχει διδάξει ότι δεν μπορεί να είναι το «σοσιαλιστικό» κόμμα-κράτος, προς ποια κατεύθυνση εξουσίας των εργαζομένων πρέπει να στρέψουμε τις αναζητήσεις μας; Χρειαζόμαστε θεσμούς πολιτικού πλουραλισμού, με κύρια χαρακτηριστικά το εκλογικό δικαίωμα όλου του πληθυσμού, τον πολυκομματισμό, την απόλυτη ελευθερία διακήρυξης των ιδεών και αν ναι, πώς συνδυάζονται με την εξουσία των εκλεγμένων αμεσοδημοκρατικά εργατικών και κοινωνικών συμβουλίων; Πώς αντιμετωπίζονται τα πανεθνικές εμβέλεις ζητήματα της ενέργειας, των μεταφορών, της υγείας, της εκπαίδευσης, των επικοινωνιών, της άμυνας, της εξωτερικής πολιτικής κ.ά. εκτός από τη δημοκρατικά συγκεντρωμένη κοινωνική αυτοδιαχείριση; Αλλά και αυτό το αχαρτογράφητο μέχρι σήμερα σχήμα μπορεί να αποτρέψει τη διόγκωση μιας γραφειοκρατίας ειδικών, όλο και περισσότερο προνομιάς και ανέλεγκτης; Μπορούμε, από την άλλη, να θεωρήσουμε αντίδοτο στην κρατική συγκέντρωση τον οριζόντιο συντονισμό των τοπικών κοινοτήτων; Χωρίς να αμφισβητούμε τον πλούτο ιδεών που γεννά ο κοινωνικός ανταγωνισμός και την εφευρετικότητα των επαναστατημένων ανθρώπων, δεν χρειαζόμαστε θεωρητικές επεξεργασίες που να προσανατολίζονται σε ένα δίκαιο που θα διακατέχεται από την ελευθερία, τον εξισωτισμό και το δικαίωμα στη διαφορά, που θα λαμβάνει υπόψη του τις άπειρες πτυχές του ανθρώπινου ψυχισμού και θα κατανοεί ότι ο εγωισμός, η πλεονεξία και η μοχθηρία δεν εξαλείφονται με την έναρξη του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού – ενδεχομένως ούτε στην ολοκλήρωσή του; Και τελικά, αν πρόταγμά μας είναι η απονέκρωση του κράτους και η αντικατάστασή του από τη δημοκρατική οργάνωση ελεύθερων και ίσων ανθρώπων, το ατομικό και κοινωνικό αυτεξούσιο, δεν οφείλουμε από σήμερα να το σκιαγραφούμε στις πολιτικές και κοινωνικές οργανώσεις μας, στις δομές αλληλεγγύης μας, στην καθημερινότητά μας;

Νίκος Γιαννόπουλος

2η συνδιάσκεψη της Συνάντησης

2η συνδιάσκεψη Συνάντησης για μια Αντικαπιταλιστική Διεθνιστική Αριστερά

Απόφαση για το περιβαλλοντικό ζήτημα

Η διήμερη συνδιάσκεψη της Συνάντησης για μια Αντικαπιταλιστική, Διεθνιστική Αριστερά ολοκληρώθηκε την Κυριακή 11 Οκτωβρίου 2020. Η Συνάντηση, ήδη από την ίδρυσή της, έχει θέσει στον πυρήνα του λόγου και της πολιτικής πρακτικής της την οικοκοινωνική διάσταση. Και αυτή η διάσταση δεν νοείται για εμάς ως ένα συμπληρωματικό και δευτερεύον θεματικό αντικείμενο, αλλά αντίθετα ως κεντρική διάσταση της κριτικής μας και βάση για τους αγώνες μας.

Μάλιστα, διαισθανόμενοι-ες τη σημασία του ζητήματος και αφουγκραζόμενοι-ες τη διευρυμένη ανησυχία της νέας γενιάς για το μέλλον του πλανήτη, διαβλέπουμε μια ευκαιρία για τη ριζοσπαστική και αντικαπιταλιστική Αριστερά να αντιστοιχηθεί με τις ανάγκες των καιρών και να εκφράσει ευρύτερα κομμάτια των υποτελών της σημερινής κοινωνίας. Έχοντας συμμετάσχει στις πρόσφατες κινητοποιήσεις για την κλιματική κρίση και στηρίζοντας τοπικούς αγώνες και πολιτικές πρωτοβουλίες, φιλοδοξούμε να αναδείξουμε τον αγώνα ενάντια στην καταστροφή του περιβάλλοντος ως στρατηγικό πυλώνα της αντικαπιταλιστικής πάλης.

Με αυτές τις σκέψεις και τις φιλοδοξίες, η θεματική περιβάλλοντος της Συνάντησης επεξεργάστηκε και κατέθεσε ένα συνολικό κείμενο ανάλυσης, κριτικής, προβληματισμού αλλά και συγκεκριμένων προτάσεων για τα περισσότερα από τα ζητήματα που συναποτελούν το περιβαλλοντικό ερώτημα. Το κείμενο συζητήθηκε εκτενώς ήδη από την προηγούμενη Άνοιξη, τροποποιήθηκε, ανανεώθηκε και ψηφίστηκε κατά την πρόσφατη συνδιάσκεψη. Παρακάτω, παραθέτουμε ένα απόσπασμα από το τελευταίο μέρος του κειμένου που δίνει και το στίγμα για την προοπτική μας από εδώ και πέρα:

«Η κλιματική κρίση ανοίγεται μπροστά μας ως ένα πεδίο ανταγωνισμού μεταξύ κρατών, κεφαλαίων, τάξεων, κινήματων, γύρω από επίδικα όπως: πόσα ακόμα καύσιμα θα εξορυχθούν και θα καούν, ποιος θα έχει το δικαίωμα να τα κάψει, πώς θα μοιραστεί το κόστος από τις ήδη αναπόφευκτες επιπτώσεις της κλιματικής αλλαγής, ποιος θα πληρώσει το κόστος μετάβασης σε μια παραγωγή χωρίς ορυκτά καύσιμα κ.ά. Οι αντιθέσεις αυτές διαπλέκονται με όλα τα άλλα πεδία της ταξικής πάλης και του κοινωνικού ανταγωνισμού, καθορίζονται από αυτά και τα καθορίζουν (...).

Γενικεύοντας, τα κύρια επίδικα του αγώνα ενάντια στην κλιματική κρίση είναι οι χώροι όπου το κεφάλαιο τείνει να διευρύνει την κυριαρχία του, τα κοινά αγαθά και τα στοιχεία της φύσης που προσπαθεί να εντάξει στον κύκλο της αναπαραγωγής του. Η θέση μας είναι απέναντι σε κάθε καπιταλιστική επένδυση που προσπαθεί να αφαρπάξει, να καταναλώσει, να υποβαθμίσει τη φύση και τις ζωές των ανθρώπων, από το βυθό της Μεσογείου ως το πάρκο της γειτονιάς. Μπορεί μια τέτοια θέση να μην ακούγεται πολύ πρωτότυπη ή εμπνευσμένη, αλλά αυτή είναι η αλήθεια: τα πιο αξιολογικά οικολογικά κινήματα γίνονται για να μπλοκάρουν κάποια εμβληματική κεφαλαιοκρατική επένδυση (...).

Με μια τέτοια θέση, ξεφεύγουμε από την πεπατημένη του να ζητάμε απλά «λιγότερο». Ενώ σε πολλά ζητήματα υπάρχει και θέμα ποσότητας, το πολιτικό ζήτημα είναι, πράγματι, στο πώς, με ποιες στρατηγικές και ποιες κοινωνικές συμμαχίες, επιτυγχάνονται οι εκάστοτε μειώσεις. Ένα οικολογικό κίνημα που θα απαιτούσε να ξανασταθεί στα πόδια του το εργοστάσιο της ΕΛΒΟ για να παράγει τα

πολλά, καλά λεωφορεία που χρειάζονται άμεσα οι πόλεις μας, θα ήταν ο ορισμός ενός κινήματος περιβαλλοντικής και κλιματικής δικαιοσύνης: το καλύτερο παράδειγμα για μια οικολογία των φτωχών. Μια οικολογία που δεν θα ζητούσε λιγότερα για όλους, αλλά περισσότερα για τους πολλούς: περισσότερες μετακινήσεις, περισσότερο χώρο, περισσότερα καλά τρόφιμα. Που θα ζητούσε, για παράδειγμα, την ανασυγκρότηση της γεωργικής και κτηνοτροφικής παραγωγής μέσω συνεταιρισμών, επιδοτήσεων, επιλεκτικής αγοράς ποιοτικών προϊόντων από το δημόσιο, ώστε, αφενός να αμβλυνθεί η εκμετάλλευση των αγροτών και η καταστροφή των δασών στον παγκόσμιο Νότο, αφετέρου να ανασχεθεί η εγκατάλειψη της ελληνικής υπαίθρου (ακόμα και αν αυτό θα σήμαινε ταυτόχρονα ότι θα σταματούσε η τάση αύξησης των δασών που παρατηρείται εδώ και περίπου έναν αιώνα στη χώρα). Που θα ζητούμε όχι γενικά «αποανάπτυξη», αλλά ανασυγκρότηση και μετασχηματισμό της παραγωγής μέσω δημοσίων επενδύσεων και συνεταιριστικών δομών, ώστε να βρουν δουλειά οι εκατομμύρια άνεργοι και να μην βιώνουν την περιβαλλοντική κρίση του κρύου και σκοτεινού σπιτιού τους. Που τελικά θα συνέδεε στην πράξη την οικολογική, την κλιματική και την οικονομική κρίση, ως επιμέρους πλευρές της βαθιάς κρίσης υπερσυσσώρευσης του παγκόσμιου καπιταλισμού.

Με τις θέσεις αυτές μπορούμε να μπούμε και να σταθούμε χρήσιμοι και χρήσιμες στο διεθνές κίνημα ενάντια στην κλιματική κρίση. Επιδιώκουμε τον σταθερό συντονισμό των τοπικών κινήματων με τις διεθνείς κινητοποιήσεις, τις αντισυνόδους για το κλίμα, τις απεργίες των μαθητών-ριών. Παράλληλα όμως, δεν ξεχνάμε ότι η πάλη για την ανάσχεση της κλιματικής κρίσης περνά και μέσα από τις καθημερινές συγκρούσεις με το κεφάλαιο τόσο σε κάθε συγκεκριμένο τόπο όσο και διεθνώς. Γι' αυτό μπαίνουμε ολόψυχα σε κάθε τοπικό κίνημα, από την Ήπειρο ως τα ρέματα της Αττικής, στηρίζουμε σταθερά τα δημοτικά σχήματα της ανταγωνιστικής Αριστεράς, ώστε να λειτουργούν ως χώροι τοπικής συσπείρωσης και αγώνα, συνδέουμε τις περιβαλλοντικές συγκρούσεις με τις ανάγκες και τις διεκδικήσεις των φτωχών και των εργαζομένων».

«Δελτίο Θυέλλης»

Περιοδική έκδοση
του Δικτύου
για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα

Υπεύθυνος:
Θοδωρής Φέστας

Βόλος:
Ιωλκού 33, τηλ.: 24210-30335
Θεσσαλονίκη:
Ερμού 23 &
Ελ. Βενιζέλου, τηλ./φαξ: 2310-265 346
Αθήνα:
Τσαμαδού 13, τηλ.: 210-38 13 928
φαξ: 210-38 40 390

e-mail: diktio@diktio.org, <http://diktio.org>

Γιώργος Βελεγράκης

Η αγωνία θα πάψει με το πέραςμα στην πράξη

Ενώ το δεύτερο κύμα της πανδημίας μας πνίγει, οι αριθμοί των κρουσμάτων και των νεκρών ανεβαίνουν ραγδαία, οι ΜΕΘ και γενικότερα τα νοσοκομεία ασφυκτιούν, η κυβέρνηση «απαντά» με δρακόντειες απαγορεύσεις κυκλοφορίας και... διαδηλώσεων, συνεχίζοντας μάλιστα τη δουλική υποστήριξη στον ιδιωτικό τομέα της υγείας και περικόποντας ακόμα περισσότερο τις δαπάνες για το καταρρέον ΕΣΥ. Καθώς η κοινωνία συνειδητοποιεί ότι ο covid19 ήρθε για να μείνει – κάτι που ήταν από την αρχή σαφές για την ιατρική κοινότητα– η κυβέρνηση κατηγορεί ως υπαίτιους τους πολίτες που δεν εφάρμοσαν πιστά το καταπληκτικό της σχέδιο... *Μα τι μπορεί να φταίει, αφού η Παναγιά ήταν μαζί μας και ο Αη Δημήτρης προστάτευε τη Θεσσαλονίκη, μάλλον κάτι τσακαλοπαρέες που πίνουν μπύρες στις πλατείες!*

Όταν εμφανίζεται μια νέα νόσος με μεγάλη ταχύτητα μετάδοσης που επιφέρει μαζική νόσηση και θνητότητα που κυμαίνεται στο 2-3%, είναι εύκολο να κατανοηθεί πόσο μπορεί να πιέσει ένα σύστημα υγείας. Αυτό δε σημαίνει μόνο την αναμενόμενη εξάντληση προσωπικού και πόρων σε συνθήκες «πολεμικές», αλλά κυρίως τους κινδύνους από την πλημμελή φροντίδα των αρρώστων. Σημαίνει ακόμα αύξηση της «κρυμμένης νοσηρότητας», αυτής που δεν καταμετράται, αφορά άλλες νόσους και ασθενείς που δεν θα προσεγγίζουν το νοσοκομείο, είτε από φόβο είτε από παρερμηνεία των οδηγιών. Η κλινική εμπειρία μάς έδειξε τον Ιούνιο μια δραματική αύξηση βαριών περιστατικών ακριβώς μετά την άρση του lockdown. Ύστερα από 3 μήνες που οι ασθενείς αυτοί δεν είχαν ευχερή πρόσβαση στο σύστημα υγείας, χάθηκαν διαγνώσεις, δεν υπήρξε έγκαιρη αντιμετώπιση, παραμελήθηκαν οι χρόνιοι πάσχοντες. Την ώρα που όλα τα μάτια είναι στραμμένα στον covid, άλλες παθήσεις παραμελούνται και δεν τυγχάνουν της κατάλληλης προσοχής. Οι δραματικές επιπτώσεις αυτής της κατάστασης δεν έχουν

καταγραφεί για να μπορέσουμε να δώσουμε την ακριβή εικόνα με αριθμούς. Όλες οι ΜΕΘ της Θεσσαλονίκης (εκτός από το αντικαρκινικό νοσοκομείο) μετατρέπονται σε covid ΜΕΘ και τα «καθαρά» περιστατικά μεταφέρονται άρον άρον σε ιδιωτικές κλινικές με πανάκριβο αντίτιμο. Συγχρόνως η διασπορά του ιού μεταξύ του προσωπικού είναι μεγάλη, κάνοντας σχεδόν αδύνατη τη διαχείριση, αφού ολόκληρα τμήματα αναστέλλουν τη λειτουργία τους με το στελεχικό δυναμικό τους να αρρωσταίνει. Οι υγειονομικοί είμαστε εξοργισμένοι με το υπουργείο Υγείας γιατί τόσο καιρό δεν προνόησε για την δημιουργία ενός στοιχειώδους back up, κάποιων που να μπορούν να μας αντικαταστήσουν όταν χρειαστεί. Επιπλέον η απόφαση της δραστηρικής περικοπής των τακτικών χειρουργείων και της αναστολής των εξωτερικών ιατρείων είναι μαθηματικά βέβαιο πως θα εκτινάξει τη νοσηρότητα. Η εμμονική άρνηση της κυβέρνησης να προχωρήσει στις απαραίτητες προσλήψεις όσο ήταν καιρός, θα στοιχίσει μακροπρόθεσμα και σε χρήμα και σε ζωές.

Δεν αλλάζει μόνο η κοινωνία στη μετά covid εποχή (διαλυμένη οικονομία, εκτόξευση

της ανεργίας, σκληρές συνθήκες εργασίας, εμπέδωση του «κράτους έκτακτης ανάγκης»), αλλά και οι ιατρικές ανάγκες, καθώς οι λοιμώξεις γίνονται Νο1 κίνδυνος και οι ψυχικές νόσοι καλπάζουν. Είναι αδύνατο να συνεχίσουμε με το παλιό σχέδιο σ' αυτή την εποχή. Κυρίαρχο ζήτημα για το κίνημα πρέπει να γίνει η στήριξη του ΕΣΥ, γιατί τίποτα δεν είναι τόσο επείγον όσο αυτό. Άμεσα αιτήματα προς επίλυση:

- **Επάρκεια test και κάλυψη τους από τον ΕΟΠΥΥ.**
- **Επίταξη ξενοδοχείων για τα εξιπρία που είναι ακόμα θετικά και δεν είναι καλό να γυρίσουν σπίτι για να μην κολλήσουν την υπόλοιπη οικογένεια.**
- **Επίταξη διαμερισμάτων για να μένουν ασυμπτωματικοί φορείς ή ήπια νοσούντες (με το παραπάνω σκεπτικό).**
- **Επίταξη των ιδιωτικών κλινικών (ΜΕΘ, χειρουργεία και όλες οι υποειδικότητες).**
- **Επίταξη ιδιωτών γιατρών στις κρίσιμες ειδικότητες (Παθολογία, Πνευμονολογία, Αναισθησιολογία, Ακτινολογία, Μικροβιολογία, Λοιμωξιολογία), που θα αντικαταστήσουν τους νοσοκομειακούς γιατρούς που νοσούν ή εμφανίζουν burn out.**
- **Άνοιγμα της λίστας των ειδικευμένων για να εισέλθουν άμεσα στο ΕΣΥ νέα χέρια.**
- **Κλινική άσκηση των εκτοετών φοιτητών όλων των ιατρικών σχολών της χώρας στα επίμαχα τμήματα (ΤΕΠ, παθολογικές και πνευμονολογικές κλινικές).**
- **Μαζική πρόσληψη νοσηλευτών, τραυματιοφορέων και βοηθών.**
- **Γενικευμένη εμπλοκή της πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας στη διαχείριση του covid στην κοινότητα.**

Πρέπει να καταδείξουμε το έγκλημα του συνωστισμού στα ΜΜΜ όπως είναι, σαν έγκλημα. Να μιλήσουμε για τη συρροή κρουσμάτων στα εργοστάσια (Χαλκιδική, Πέλλα, Ιωάννινα) και να καταγγείλουμε τους υπεύθυνους όπως είναι, σαν εγκληματίες. Να επιτεθούμε στην Εκκλησία όπως της αξίζει, σαν την ιερή αγελάδα της οπισθοδρόμησης και του ανορθολογισμού. Φτάνουν τα άρθρα γνώμης και τα post στο facebook. Δράσεις στο δρόμο, ευφείς καμπάνιες και καταγγελίες με ονοματεπώνυμο. Παράλληλα, καμία ανοχή στους ξερόλες, τους ανεύθυνους και τους συνωμοσιολόγους ακόμα και του ίδιου μας του χώρου. Ανεβάζουμε τις μάσκες και δουλεύουμε για το κοινό καλό. Τίποτα άλλο.

Χριστίνα Κυδώνα
Νοσοκομειακή γιατρός - Θεσσαλονίκη

υγεία

Πρωτοβάθμια και επίταξη του ιδιωτικού

Η πρωτοβάθμια φροντίδα υγείας (ΠΦΥ) θα μπορούσε να παίξει στην πανδημία έναν ιδιαίτερο ρόλο, αν βέβαια ήταν επαρκώς στελεχωμένη. Θα μπορούσε να αναλάβει τα τεστ, τα οποία όφειλαν να είναι δωρεάν. Θα μπορούσε, πιο συγκεκριμένα, να υπάρχει ένα περιφερειακό ιατρείο – όχι μόνο κέντρα υγείας–, ως χώρος λήψης των τεστ από κατάλληλα εξοπλισμένο προσωπικό. Έτσι, θα είχε αποτραπεί από νωρίς η διασπορά στη κοινότητα σε σημαντικό βαθμό.

Αν ήταν κατάλληλα στελεχωμένη, η πρωτοβάθμια φροντίδα θα μπορούσε να παρακολουθεί πολύ καλύτερα τα περιστατικά: τόσο αυτά που προκύπτουν τώρα (αυτά που αναγκαστικά γυρίζουν πρῶμα πίσω στην κοινότητα, ενώ έχουν ανάγκες νοσηλείας και φροντίδας) όσο και εκείνα της μη-COVID νοσηρότητας, που παραμελούνται στη συνθήκη της κρίσης. Θα μπορούσαμε να παρακολουθούμε τους αρρώστους πριν πάνε στο νοσοκομείο, για να αναγνωρίζουμε έγκαιρα το κρίσιμο στάδιο όπου ο ασθενής αρχίζει να ρίχνει το οξυγόνο του, η κατάστασή του επιδεινώνεται γρήγορα – είναι πριν τη διασωλήνωση– και τελικά χάνεται αν δεν δράσουμε ταχύτατα. Η αναγνώριση αυτής της ιδιαιτερότητας θέλει πολύ στενή παρακολούθηση καθημερινά.

Υποστελέχωση

Γι' αυτό λοιπόν φωνάζουμε οι μαχόμενοι υγειονομικοί εδώ και μήνες. Αλλά φωνάζαμε και πριν από την πανδημία, όταν κυριαρχούσε η άλλη νοσηρότητα. Διότι η κατάσταση δεν ήταν ιδανική πριν και χειροτέρευσε τώρα. Ήταν άσχημη ήδη όσον αφορά την πρόσβαση του κόσμου σε ποιοτικές, αποτελεσματικές και παρεχόμενες με ανθρώπινο τρόπο υπηρεσίες υγείας. Και αυτή η κατάσταση εκρήγνυται τώρα, στις συνθήκες της πανδημίας. Ήδη πριν από την κρίση της πανδημίας είχαμε 6.000 οργανικά κενά σε γιατρούς και 25.000 σε νοσηλεύτριες-ές, τραυματιοφορείς, πληρώματα ασθενοφόρων, οδηγούς, επισκέπτες υγείας κ.λπ. Ζητούσαμε λοιπόν να γίνουν αυτές οι μαζικές προσλήψεις, εννοείται μόνιμων, αφού οι άνθρωποι αυτοί καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες. Αυτές οι ανάγκες πολλαπλασιάζονται στις τωρινές συνθήκες: θέλουμε πολύ περισσότερο προσωπικό και από αυτό που ζητούσαμε πριν.

Σχεδιασμός

Απαιτούνταν ένας σχεδιασμός, όπως επισημαίναμε πολλοί από τον Μάρτιο: είναι άλλο πράγμα να δρας τελευταία στιγμή,

σε συνθήκες απελπισίας, και άλλο πράγμα να έχεις πάρει έγκαιρα όλα τα μέτρα, ώστε να αντιμετωπίσεις και όλες τις παραμέτρους της πανδημίας (ή όσες είναι δυνατό: δεν τις ξέρουμε όλες από την αρχή, καθότι είναι καινούργιο φαινόμενο), αλλά και για την υπόλοιπη νοσηρότητα, ώστε να μην καταλήξουμε στη λεγόμενη αποφεύξιμη θνησιμότητα και αναπηρία.

Επίταξη

ή ενοικίαση την τελευταία στιγμή;

Υπάρχουν απώλειες που θα μπορούσαμε να έχουμε αποφύγει με ένα πιο οργανωμένο σύστημα. Γι' αυτό λέγαμε ότι η επίταξη του ιδιωτικού τομέα, όπως και των στρατιωτικών νοσοκομείων, και η τοποθέτησή τους σε ενιαίο κρατικό σχεδιασμό ήταν ζωτικό να γίνουν από νωρίς, για διάφορους λόγους: Πρώτον, για να έχουν οργανωθεί όλα τα τμήματα και να έχει εκπαιδευτεί το όποιο προσωπικό, ώστε να μπορεί να αντεπεξέλθει πραγματικά στο νέο φαινόμενο. Δεύτερον, να έχουν εξασφαλιστεί και προγραμματιστεί οι συσκευές οξυγόνου και όλα τα αναλώσιμα: το Ιπποκράτειο της Θεσσαλονίκης έχει σήμερα, σε μία μέρα, τόσες ανάγκες σε παροχή οξυγόνου, όσες είχε πριν τη πανδημία σε ένα μήνα. Γι' αυτό δεν ισχύει η δήλωση του Μητσοτάκη για «πεταμένα λεφτά» ή του Πέτσα, ότι η επίταξη θα γίνει μόνο «την τελευταία στιγμή». Τώρα, στην τελευταία

στιγμή, με τον τρόπο που την επιχειρούν, δεν πρόκειται για επίταξη, αλλά για χρυσοπληρωμένη ενοικίαση. Επίταξη σημαίνει «δεσμεύω τις υποδομές του ιδιώτη επιχειρηματία, του αφαιρώ πλήρως το διευθυντικό δικαίωμα στην επιχείρησή του και αναλαμβάνει το κράτος – με ό,τι αυτό σημαίνει για το προσωπικό που πρέπει να καταθέσει (επιτρόπους, νέο διοικητικό συμβούλιο κ.λπ.)–, το δε προσωπικό της επιταγμένης μονάδας το υποχρεώνω να δουλέψει για τις ανάγκες της πανδημίας με μισθό δημόσιου τομέα».

Η ανάγκη να γίνει αυτή δεν προέκυψε στη φάση της πανδημίας. Το πρόβλημα προϋπήρχε: πολλοί άνθρωποι, ειδικά των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, που δεν είχαν τη δυνατότητα να πληρώσουν τον ιδιωτικό τομέα, δεν έβρισκαν απάντηση στο πρόβλημά τους έγκαιρα, αποτελεσματικά και ποιοτικά στο δημόσιο σύστημα υγείας. Γι' αυτό και το αίτημα ενός πολύ πιο διευρυμένου δημόσιου τομέα υγείας είχε διατυπωθεί εδώ και πάρα πολλά χρόνια. Και το ερώτημα είναι: Όταν, παράλληλα προς έναν υποστελεχωμένο δημόσιο τομέα, υπάρχει ένας υπερδιογκωμένος ιδιωτικός επιχειρηματικός τομέας, το ζήτημα είναι απλά να στελεχωθεί ο δημόσιος; Ο ιδιωτικός θα μένει για να κάνει τι; Εμπόριο υπηρεσιών δίπλα;

Ο ιδιωτικός τομέας ανταγωνίζεται τον δημόσιο

Ο επιχειρηματικός τομέας ασκεί μονοπωλιακές πιέσεις και μόνο με την ύπαρξή του. Απομυζά στελέχη, που τα πληρώνει επαρκώς, χειρουργούς και υψηλά εξειδικευμένο προσωπικό. Τους δίνει υψηλό μισθό, που εξασφαλίζει από τα νοσήλια που πληρώνει ο άρρωστος. Συν το κέρδος που έχει ο ιδιώτης επιχειρηματίας.

Η ενίσχυση του ΕΣΥ δεν είναι η μόνη απάντηση. Και αυτή ήταν μια μεγάλη σύγκρουση που είχαμε παλιότερα και εντός του ΣΥΡΙΖΑ, όταν για πρώτη φορά θέσαμε το 2009, στη θεματική υγείας, το ζήτημα της επίταξης. Εξηγούσαμε τότε ότι το δημόσιο δεν μπορεί να δίνει λεφτά για τα πάντα και ότι δεν υπάρχει κανένας λόγος να ξαναχτίσει νέα νοσοκομεία και κέντρα αποκατάστασης (παρεμπιπτόντως, στη Θεσσαλονίκη δεν έχουμε ούτε ένα τέτοιο δημόσιο κέντρο, ενώ υπάρχουν εφτά ιδιωτικά). Μια πραγματικά αριστερή διακυβέρνηση, σε περίοδο που χρειάζεται να χρηματοδοτήσει τόσες άλλες

φροντίδα υγείας τομέα μέσα στην πανδημία

ανάγκες, δεν χρειάζεται να τριπλασιάσει τις δαπάνες του δημόσιου για να αντεπεξέλθει στις πραγματικές υγειονομικές ανάγκες. Μπορεί, όμως – και οφείλει – να κρατικοποιήσει τον ιδιωτικό επιχειρηματικό τομέα. Δηλαδή, η καθολική επίταξη, που σήμερα μέσα στην πανδημία είναι αδήριτη ανάγκη, αποτελεί και το πρώτο στάδιο για τη μετάβαση στην πλήρη κοινωνικοποίηση-εθνικοποίηση, δηλαδή στην οριστική απόσπαση και των δικαιωμάτων ιδιοκτησίας των επιχειρηματιών πάνω στις δομές υγείας.

Ο ιδιωτικός τομέας στην Ελλάδα

Η επίταξη είναι απάντηση στο σήμερα και βασικό στοιχείο του εναλλακτικού μεταβατικού προγράμματος που οφείλει να έχει η ριζοσπαστική αντικαπιταλιστική Αριστερά στην Ελλάδα του 2020, σε μια σοσιαλιστική προοπτική. Ο ιδιωτικός επιχειρηματικός τομέας υγείας στην Ελλάδα δεν είναι απλώς άλλος ένας παραγωγικός κλάδος, όπου ανοίγει κανείς μια επιχείρηση και, στις γνωστές συνθήκες του νεοφιλελευθερισμού, κερδοφορεί. Ο ιδιωτικός τομέας αναπτύχθηκε ξανά στην Ελλάδα μετά το 1992, γιατί ο πρώτος νόμος για το εθνικό σύστημα υγείας, το 1983, απαγόρευσε την ίδρυση ιδιωτικών κλινικών. Τις επέτρεψε η κυβέρνηση Κωνσταντίνου Μητσότακη το 1992, και έκτοτε αποκτήσαμε ιδρύματα όπως το Διαβαλκανικό, το Υγεία, οι Ευρωκλινικές κ.λπ. και αυτά που έχουμε στην πόλη μας και σε όλες τις μεγάλες πόλεις, από την κυβέρνηση Σημίτη, το 1996, και μετά.

Στο μεταξύ, είχε αναπτυχθεί ένας τεράστιος στόλος από διαγνωστικά κέντρα που απομυζούσαν τα ταμεία, χρεώνοντας τις διάφορες διαγνωστικές εξετάσεις, αξονικές, μαγνητικές κ.λπ., σε τιμή πολύ υψηλότερη από το πραγματικό κόστος. Αυτό γίνεται και τώρα με τα τεστ για τον κορωνοϊό. Έτσι, ασκούσε μια φοβερή παρασιτική πίεση στα δημοσιονομικά της χώρας, υπερκερδοφορώντας ο ίδιος και επιτυγχάνοντας την κερδοφορία του ουσιαστικά στις πλάτες ταμείων και εργαζομένων. Πρόκειται για έναν ιδιωτικό τομέα κυριολεκτικά ασύδοτο, που, μόνο την τριετία 2004-2007, είχε ποσοστό κερδοφορίας 134%, σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία. Επρόκειτο για τους πιο κερδοφόρους κλάδους της καπιταλιστικής ανάπτυξης, στη μετά την ΟΝΕ εποχή.

Πώς επιτυγχάνεται η ιδιωτικοποίηση

Από τη σκοπιά της πολιτικής οικονομίας της υγείας, η μείωση των κρατικών κοινωνικών δαπανών ευνόησε και ευνοεί την ιδιωτικοποίηση των συστημάτων υγείας, τις συμπράξεις δημόσιου-ιδιωτικού, που είναι μια εκδοχή της ιδιωτικοποίησης, όπως και τη μερική ιδιωτικοποίηση του δημοσίου συστήματος (μέσω λ.χ. των συνεργείων καθαριότητας, σίτισης και φύλαξης). Παράλληλα, η φορολογία των πλούσιων και των επιχειρήσεων μειωνόταν. Το κεφάλαιο, λοιπόν, έδωσε όλο και λιγότερα χρήματα για την αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης και, την ίδια στιγμή, κατέλαβε νέους χώρους κερδοφορίας.

Αυτή είναι, λοιπόν, η ιδιωτικοποίηση: η κερδοφορία και η πραγμάτωση της υπεραξίας δεν περνούν μόνο από τη σφαίρα του φαρμάκου (όπου τώρα, με το εμβόλιο που θα παράγουν, οι μεγάλες εταιρίες θα βγάλουν τα μαλλιοκέφαλά τους), ούτε μόνο από τον ιατρικό εξοπλισμό (τον αναπνευστήρα, το κρεβάτι της εντατικής κ.λπ., που παράγουν ιδιωτικές βιομηχανίες), ούτε μόνο από τα κάθε λογής αναλώσιμα υλικά. Η απόσπαση του κέρδους συντελείται στην ίδια την παροχή της υπηρεσίας. Έτσι, καταργούνται τα βασικά κεκτημένα των κοινωνικών κρατών στη Δυτική Ευρώπη, που τη διαφοροποιούσαν από την Αμερική: ήταν βασικό η παροχή της περίθαλψης να μη συνδέεται με την κερδοφορία, αλλά να προσφέρεται δωρεάν στον πληθυσμό. Για το κεφάλαιο είναι σήμερα εξαιρετικής σημασίας ζήτημα (γι' αυτό και ασκούνται αυτές οι πολιτικές) το να θέσει ή να κρατήσει υπό τον έλεγχό του ζωτικούς χώρους κοινωνικής αναπαραγωγής ως χώρους απόσπασης κέρδους. Και είναι κρίσιμο αυτό ειδικά στον τομέα υγείας, γιατί εδώ η ανάγκη των ανθρώπων είναι ανελαστική: ο πολίτης πληρώνει από την τσέπη του πολύ πιο εύκολα για την υγεία σε σχέση με άλλα αγαθά. Άρα τα κέρδη είναι εγγυημένα.

Εμβόλιο αντί συστημάτων υγείας;

Σήμερα μπορούμε να θέσουμε το στρατηγικό ζήτημα της συνολικής κρατικοποίησης του ιδιωτικού τομέα ως ένα βήμα σε μια

διαφορετική κοινωνική πορεία, αξιοποιώντας την αηδία του κόσμου για το μαυραγοριτισμό του ιδιωτικού τομέα μέσα στην πανδημία. Η μάχη θα είναι μακρά και ανεξάρτητη από τις απώλειες που θα έχουμε, από το πώς θα βγούμε από την πανδημία και από την αποτελεσματικότητα του εμβολίου: μια μετάλλαξη του ιού μπορεί να αχρηστεύσει το εμβόλιο μόλις αυτό θα έχει παραχθεί και λίγο πριν χορηγηθεί. Δεν ξέρουμε πόσο αποτελεσματικό θα είναι, πέρα απ' όσα λέγονται. Δεν ξέρουμε πόσοι θα προλάβουν να εμβολιαστούν, καθώς μαίνεται ένας ανταγωνισμός με άνισους όρους μέσα στην ιμπεριαλιστική

αλυσίδα (ισχυρές χώρες θα παραλάβουν σαφώς πιο γρήγορα το εμβόλιο από τις υπόλοιπες, παρά τα όσα ακούγονται για διαπραγματεύσεις εντός της Ε.Ε.). Η Γερμανία, για παράδειγμα, είναι η μόνη χώρα στην Ε.Ε. που, ενώ δεν έχει τόσο μεγάλο αριθμό θανάτων και κρουσμάτων, και παρόλο που πριν την εκδήλωση της πανδημίας διέθετε πενταπλάσιο ανά 1.000.000 πληθυσμού αριθμό κρεβατιών ΜΕΘ από την Ελλάδα, η ίδια τα αύξησε από την άνοιξη κατά 13.000 (από 25.000 στα 38.000). Εννοείται ότι χώρες σαν τη Γερμανία, στη μετά-COVID19 εποχή, με τις διαλυμένες οικονομίες, τη φτωχοποίηση των πληθυσμών κ.λπ., θα βρεθούν σε πολύ καλύτερη θέση στον ανταγωνισμό εντός της Ε.Ε., ακριβώς διότι θα έχουν κρατήσει την οικονομία τους σε καλύτερη κατάσταση, έχοντας αποφύγει τα συνεχή και παρατεταμένα lockdown, και στηριζόμενες στη σχετική επάρκεια των συστημάτων υγείας τους.

Θοδωρής Ζδούκος
γιατρός ΕΣΥ, μέλος ΚΙΑ Θεσσαλονίκης

Το κείμενο είναι συντομευμένη εκδοχή παρέμβασης του Θοδωρή Ζδούκου σε εκδήλωση του δημοτικού σχήματος «Πόλη Ανάποδα» στις 20.11.2020. Η πλήρης εκδοχή δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα InfoLibre.

υγεία

Which side

Το νέο σύμφωνο της ΕΕ για τη μετανάστευση και

Υπάρχουν πολλοί τρόποι να σταθεί κανείς στο προσφυγικό.

Υπάρχει η επιλογή του κινήματος αλληλεγγύης που δίπλα και μαζί με τους πρόσφυγες και τις προσφύγισσες αντιμετωπίζουμε τα προβλήματα, αντιστεκόμαστε στην καταστολή και διαδηλώνουμε την επιθυμία μας να ζήσουμε μαζί.

Υπάρχει και η επιλογή της ευρωπαϊκή πολιτικής και της κυβέρνησης: να σταθεί εχθρικά απέναντι στους ανθρώπους που είναι σε κίνηση, να καταστέλλει σταθερά τις δράσεις αλληλεγγύης, να πλειοδοτεί στις επαναπροωθήσεις, να οργανώνει αποκλεισμούς και εξαιρέσεις.

Στις 23 Σεπτέμβρη η Ευρωπαϊκή Επιτροπή παρουσίασε το νέο Σύμφωνο για τη Μετανάστευση και το Άσυλο.

Βέβαια η κυβερνητική πολιτική δε χρειάζοταν τη δημοσίευσή του μιας και ουδόλως σταμάτησε τη σκληρή αντιμεταναστευτική της γραμμή όλον αυτό τον καιρό. Δεν πάει ένας μήνας από την ξεκάθαρη ποινικοποίηση της αλληλεγγύης με τις διώξεις εναντίον μελών οργανώσεων στη Λέσβο που εδώ και χρόνια σώζουν από πνιγμό εκατοντάδες πρόσφυγες. Ο λόγος της δίωξης προφανής: Πρέπει να αποκλειστεί η πιθανότητα παρουσίας μαρτύρων κατά τις παράνομες επαναπροωθήσεις στη θάλασσα - push-backs. Η καταπάτηση του διεθνούς δικαίου – για

ανθρωπιά δε μιλάμε καν— πρέπει να μείνει κρυφή, ως μη γενόμενη.

Η κυβέρνηση δεν ανέλαβε ποτέ τις –και δικές της– ευθύνες για τη Μόρια. Όχι για τη φωτιά. Για την ύπαρξή της. Για τη συνεχιζόμενη αναλγησία μπροστά στις στοιβαγμένες ζωές σε ένα καμπ-ντροπιά για την ανθρωπότητα. Για τη συμβολή της στην απανθρωποποίηση είκοσι σχεδόν χιλιάδων ανθρώπων σε ένα χώρο που οι έννοια της αξιοπρέπειας και της ελευθερίας έπρεπε να διεκδικηθεί.

Και συνεχίζοντας τις «καλές πρακτικές» εκκενώνει και το ΠΙΚΠΑ στη Λέσβο εκδιώ-

κοντας 74 άτομα ανάμεσα στα οποία τα περισσότερα αντιμετώπιζαν χρόνια ψυχικά ή ιατρικά προβλήματα, ήταν θύματα βίας ή βασανιστηρίων, νεογέννητα, ανήλικοι. Η αλληλεγγύη για άλλη μια φορά δε γίνεται ανεκτή και καταστέλλεται, φανερώνοντας την πραγματική ατζέντα για το προσφυγικό του Υπουργείου Μεταναστευτικής Πολιτικής. Και ας προσθέσουμε σ'αυτό ότι η υποχρεωτική μεταφορά τους στο Καρά Τεπέ δεν έλαβε υπόψη της καμία οδηγία για τον περιορισμό της διασποράς του covid αποδεικνύοντας για άλλη μια φορά ότι η ζωή των προσφύγισσών και των προσφύγων μικρή αξία έχει για το υπουργείο. Άλλωστε η αιτιολογία της επιστροφής του χώρου στο δημόσιο προς όφελος της τοπικής κοινωνίας ρηματοποιεί με σαφήνεια το σχήμα για το καθεστώς εξαιρέσεως που έχουν στο μυαλό τους.

Όσον αφορά το νέο σύμφωνο, καμία έκπληξη! Πίσω από πομπώδεις εκφράσεις και την τακτική χρήση της λέξης «αλληλεγγύη» διαβάζεται ξεκάθαρα η πρόθεση της ΕΕ για μεγαλύτερο έλεγχο στα σύνορα, για συτονισμένη αποτροπή εισόδου του προσφυγικού πληθυσμού, για εντατικές ενέργειες συκέντρωσης πληροφοριών, για πριμοδότηση των επιστροφών. Και ας σημειωθεί ότι αρκετοί ευρωβουλευτές το χαρακτήρισαν ανεπαρκές

Από το Μάρτη γινόμαστε μάρτυρες ενός ανελέητου και επικίνδυνου πολέμου στο Αιγαίο και στον Έβρο. Η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, σε μια προσπάθεια να τηρήσει τις προεκλογικές της δεσμεύσεις ως προς το προσφυγικό και να ικανοποιήσει το ακροδεξιό της ακροατήριο, έχει επιδοθεί σε ένα κυνήγι των προσφύγων/ισσών που συνεχίζουν να προσπαθούν να απεγκλωβιστούν από τα αδιέξοδα του πολέμου, των συγκρούσεων και της φτώχειας των χωρών τους.

Με αφορμή τα γεγονότα στον Έβρο, και επιχειρώντας να ανακόψει τους ανθρώπους που έφτασαν στα σύνορα με την Τουρκία τότε, εφαρμόζει την πιο σκληρή πολιτική επαναπροωθήσεων που έχουμε δει τα τελευταία χρόνια. Άνθρωποι δολοφονούνται, γυναίκοι που έχουν πατήσει στα ελληνικά νησιά φορτώνονται σε διασωστικές λέμβους και στέλνονται να πλέουν μεσοπέλαγα μέχρι να τους μαζέψει το τουρκικό Λιμενικό, βάρκες φορτωμένες με κόσμο ρυμουλκούνται στα τουρκικά ύδατα, και όσοι/ες καταγγέλλουν τις κυβερνητικές παρανομίες εγκαλούνται ως προπαγαν-

διστές του Ερντογάν ή διώκονται ως δουλέμποροι.

Η εργαλειοποίηση του προσφυγικού από τον Ερντογάν δεν είναι κάτι καινούριο. Ειδικά τους τελευταίους μήνες, με την έξαρση του ανταγωνισμού στην ανατολική Μεσόγειο, για την οποία έχει τεράστια ευθύνη και η ελληνική κυβέρνηση. Η Τουρκία, με πάνω από 3 εκατομμύρια πρόσφυγες στο έδαφός της, τους χρησιμοποιεί ως μοχλό πίεσης τόσο προς την Ελλάδα, όσο και προς την Ευρώπη. Ωστόσο, το γεγονός αυτό δεν αποτελεί κανένα άλλοθι για την παραβίαση στοιχειωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων, του διεθνούς δικαίου και του δικαίου της θάλασσας.

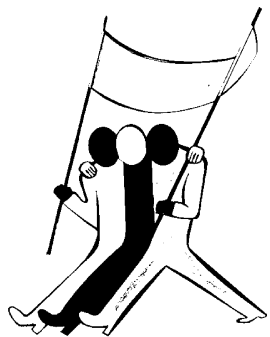
Ταυτόχρονα, η αύξηση της έντασης στα ελληνοτουρκικά, που προκαλούν οι χειρισμοί της ελληνικής κυβέρνησης στο θέμα των ΑΟΖ και της εξόρυξης πετρελαίων, έχει αναζωπυρώσει τον εθνικισμό. Το είδαμε στον Έβρο το

Η «μαύρη τρύπα»

Μάρτη, όπου για πρώτη φορά είχαμε σύμπραξη παρακρατικών ομάδων με κρατικές μονάδες καταστολής, κάτι που, όχι μόνο έγινε αποδεκτό από την ελληνική κυβέρνηση, αλλά χαιρετίστηκε με τυμπανοκρουσίες. Είναι η πρώτη φορά που ο εθνικισμός ταυτίζεται τόσο έντονα με το διάχυτο ρατσισμό.

«Επιτέλους έχουμε και θαλάσσια σύνορα»

Ωστόσο, οι παράνομες πρακτικές της ελληνικής κυβέρνησης γίνονται αποδεκτές από τη μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία, ιδιαίτερα στα νησιά. Ο υπουργός Νότης Μητράκης κομπάζει όπου σταθεί κι όπου βρεθεί για τις μηδενικές ροές, ενώ οι

are you on?

κάποια από τα τελευταία έργα του ΥΜεΠο

μιας και πιέζουν για σκληρότερη στάση κατά τις αφίξεις.

Επιγραμματικά κάποια σημεία του συμφώνου

Η διαλογή στην πύλη πρώτης εισόδου

Το σύμφωνο αναφέρει ρητά ότι θα πρέπει να γίνεται έλεγχος διαλογής πριν από την είσοδο στη χώρα, και καταχώριση στη βάση δεδομένων Eurodac. Οι αιτήσεις ασύλου, οι οποίες κρίνονται ότι έχουν περιορισμένες πιθανότητες αποδοχής, από χώρες με χαμηλό ποσοστό αναγνώρισης θα εξετάζονται ταχύτατα, χωρίς να απαιτείται νόμιμη είσοδος στο έδαφος της χώρας. Προτείνεται επίσης η μετεγκατάσταση αιτούντων κατά τη διάρκεια της διαδικασίας στα σύνορα, ώστε να συνεχίζεται η διαδικασία σε άλλο κράτος-μέλος.

Η ενίσχυση του Eurodac

Ταυτοποίηση, υγειονομικός έλεγχος, έλεγχος ασφαλείας, λήψη δακτυλικών αποτυπωμάτων κατά την είσοδο στη χώρα. Με στόχο την παρακολούθηση των μετακινήσεων και με σκεπτικό το πεδίο εφαρμογής του να επεκτείνεται και στα επανεγκατεστημένα

άτομα. Να μπορεί να ελέγχεται αν η αίτηση έχει ήδη απορριφθεί σε άλλο κράτος μέλος και να είναι εργαλείο για τη διαχείριση της μετανάστευσης και των συνόρων. Κατά τ' άλλα φοβόμαστε τα τσιπάκια στις μάσκες...

Το κοινό σύστημα της ΕΕ για τις επιστροφές

Αφού οι επιστροφές των ατόμων που σύμφωνα με την ΕΕ πρέπει να απελαθούν (ok, δεν αναφέρεται *πουθενά* αυτή η λέξη) δεν είναι μεγαλύτερη από το ένα τρίτο προτείνεται η δημιουργία ενός κοινού συστήματος της ΕΕ για τις επιστροφές και με αναβάθμιση σε ηγετικό το ρόλο της Frontex και στο κομμάτι των απελάσεων.

Ενίσχυση της Frontex

Για τη φύλαξη των συνόρων της ΕΕ. Μέχρι την 1/1/21 προβλέπεται 10.000 άνθρωποι να στελεχώσουν την Ευρωπαϊκή Συνοριοφυλακή και Ακτοφυλακή και να ενισχύσουν το ρόλο της Frontex. Η οποία αναφέρεται ως διασώστρια προσφύγων πληρώνοντας το ηθικό καθήκον της ΕΕ για παροχή βοήθειας, αποσιωπώντας φυσικά τον πραγματικό της ρόλο όλα αυτά τα χρόνια στις επαναπροωθήσεις και την αποτροπή εισόδου.

Η αναφορά στο τι μεταναστευτικό/προσφυγικό πληθυσμό χρειαζόμαστε

Η ΕΕ ανησυχεί για τη γήρανση του

πληθυσμού και εκφράζει την ανάγκη για εργατικό δυναμικό στην υγεία, την ιατρική περίθαλψη και τη γεωργία. Έτσι δρομολογεί την προσέλκυση *ταλέντων υψηλής εξειδίκευσης*, όπως τα ονομάζει, όπου εργαζόμενοι τρίτων χωρών, θα μπορούν να εκδηλώνουν ενδιαφέρον και να εντοπίζονται από τις μεταναστευτικές αρχές και τους εργοδότες της ΕΕ ανάλογα με τις ανάγκες τους. Οι εργασιακές συνθήκες της εξασθίωσης και της Μανωλάδας δεν μας αφήνουν κανένα περιθώριο για το ποια κατηγορία εργαζόμενων ενδιαφέρει τη χώρα και για την αντιμετώπισή τους από τους ντόπιους εργοδότες.

Το σύμφωνο αυτό θα διαπραγματευτούν τα κράτη-μέλη το επόμενο διάστημα. Το οποίο δεν προσφέρει καμία πραγματική λύση σε μετανάστριες και πρόσφυγες – αντίθετα παραβλέπει θεμελιώδεις αρχές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ενισχύει το τείχος του αποκλεισμού.

Η κυβέρνηση ακολουθεί πιστά την περιοριστική πολιτική της ΕΕ απέναντι στους μετακινούμενους πληθυσμούς. Εμείς από την πλευρά μας συνεχίζουμε με όπλο μας την αλληλεγγύη.

Ευαγγελία Κοντοδήμα

των συνόρων

νησιώτες κυρίως εμφανίζονται ανακουφισμένοι με την ύπαρξη «θαλάσσιων συνόρων».

Μετά και το φιάσκο του πλωτού φράχτη, που τελικά αναζητείται λύση για το τι θα τον κάνουν, αφού σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να παίξει το ρόλο ανάσχεσης των βαρκών, το ελληνικό Λιμενικό, υπό την επιτήρηση, αν όχι τη συμβολή της Frontex, προχωρά σε συστηματικές επαναπροωθήσεις όλων σχεδόν των προσφυγικών λεμβών που προσεγγίζουν τα νησιά του ανατολικού Αιγαίου. Αντίστοιχα στον Έβρο είναι σχεδόν καθημερινές οι καταγγελίες για κακομεταχείριση, κλοπές μέχρι και βασανισμούς και φυσικά επαναπροωθήσεις όσων καταφέρουν να περάσουν το ποτάμι.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση, από τη μια εγκალεί την ελληνική κυβέρνηση για τις πρακτικές της και διατάσσει έρευνα στην Frontex, ταυτόχρονα όμως βολεύεται με την Ελλάδα να κάνει το μαντρόσκυλο και να μειώνει και

την πίεση προς τις ευρωπαϊκές χώρες.

Οι αυτόπτες μάρτυρες δεν τολμούν να μιλήσουν, ακόμα και αν βλέπουν το παράνομο των πράξεων. Πώς να πας κόντρα στο λιμενικό σώμα, την αστυνομία και τον υπουργό;

Και όλα αυτά, μέσα στην σχεδόν πλήρη αφωνία των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης. Είναι μετρημένες στα δάχτυλα οι εφημερίδες και οι ιστοσελίδες που παρουσιάζουν την πραγματική κατάσταση στα σύνορα και τις παράνομες πρακτικές.

Η ποινικοποίηση της αλληλεγγύης

Και σαν κερασάκι σε όλα τα παραπάνω έσκασε η μεγάλη «επιτυχία» της ΕΛΑΣ. Στο στόχαστρο της κυβέρνησης της Νέας

Δημοκρατίας βρέθηκαν αυτή τη φορά μέλη οργανώσεων στη Λέσβο που εδώ και χρόνια σώζουν ζωές στη θάλασσα. Μέλη οργανώσεων που ήταν μεταξύ εκείνων που αποκάλυψαν την απάνθρωπη και παράνομη κυβερνητική πολιτική της ΝΔ, εξαφανίζοντας πρόσφυγες που φτάνουν στη χώρα.

Ο λόγος της δίωξης αυτής είναι προφανής: Η ΝΔ, με την κάλυψη της Ε.Ε., δεν θέλει να υπάρχουν «μάτια» στη θάλασσα που να καταγράφουν τις παράνομες επαναπροωθήσεις, δεν θέλει να υπάρχουν μάρτυρες που τολμούν να μιλήσουν για τις παράνομες πρακτικές. Και φυσικά δεν θέλει όλα αυτά να βγαίνουν στα ΜΜΕ. Και γι' αυτό κάνει ό,τι μπορεί για να εκφοβίσει και να καταστείλει την αλληλεγγύη.

Το μέλλον σίγουρα δεν προοιωνίζεται ευοίωνα. Η μάχη με το ρατσισμό και τον εθνικισμό είναι μπροστά μας και θα είναι επίπονη. Δυστυχώς, το πισωγύρισμα της κοινωνίας μας πάει πολλά χρόνια πίσω και πλέον ακόμα και πράγματα που ήταν αυτονόητα πριν από πέντε χρόνια πρέπει να κατακτηθούν ξανά.

Ερμιόνη Φρεζούλη

Προσφυγικό

Μια μεγάλη νίκη,

Μπορούμε να χαρούμε ναι! Η Χρυσή Αυγή είναι και επίσημα εγκληματική οργάνωση. Η ΧΑ ως νόμιμο πολιτικό κόμμα ΤΕΛΟΣ. Όμορφες στιγμές! Τα κλειστά γραφεία, η αποπομπή του Κασιδιάρη από το Δημοτικό Συμβούλιο της Αθήνας. Ο Μιχαλολιάκος, η ηγεσία, οι βασικοί πυρηνάρχες φόρεσαν τις χειροπέδες ξανά. Στην φυλακή! Μια νίκη στρατηγικής σημασίας για το αντιφασιστικό κίνημα, μια ιστορική νίκη για την γενιά μας!

Δικαίωση για τον Παύλο Φύσσα, τον Σαχζάντ Λουκμάν, τον Αμπντούλ Μάναν, τον Αλέξη Λαζάρη, τον Δημήτρη Κουσουρή, τους Αιγύπτιους αλιεργάτες, τους συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ και όλους όσους έχασαν την ζωή τους, χτυπήθηκαν και βασανίστηκαν από τους νεοναζί. Δικαίωση για τις οικογένειες των θυμάτων, για την Μάγδα Φύσσα, που έκανε τον πόνο και το θρήνο δύναμη και έγινε η μάνα όλων μας. Δικαίωση και λύτρωση για όλους αυτούς και αυτές που εδώ και μια δεκαετία, έκαναν την μάχη ενάντια στον φασισμό υπόθεση ζωής και καθημερινό αγώνα. Δικαίωση και λύτρωση για την κοινωνία μας.

Δεν θα τα είχαμε καταφέρει χωρίς την κοπιαστική δουλειά της Πολιτικής Αγωγής, χωρίς τους δημοσιογράφους, που πρόσφεραν πολύτιμα στοιχεία στην δικογραφία, όταν η πλειοψηφία των συναδέλφων τους στα κυρίαρχα ΜΜΕ έθρεφε τον φασισμό, χωρίς το Golden Dawn Watch, που μας προσέφερε συνεχή και αξιόπιστη ενημέρωση, μην επιτρέποντας η δίκη να μείνει στο σκοτάδι, χωρίς την οικογένεια του Παύλου, που με περισσή αξιοπρέπεια έδωσε έναν αγώνα δύσκολο και ψυχοφθόρο. Και βέβαια αυτή η νίκη δεν θα ήταν εφικτή χωρίς τη δράση του αντιφασιστικού κινήματος, που δεν υποτίμησε την ποινική δίωξη και παρακολούθησε από την αρχή την δίκη, με το βλέμμα ωστόσο διαρκώς στραμμένο εκεί που πρέπει, στο δρόμο, ορθώνοντας τείχος στους φασίστες. Και ναι, έχει ειπωθεί πολλές φορές. Ήταν αυτός ακριβώς ο συνδυασμός της δράσης του κινήματος με τη δουλειά, που γινόταν εντός της δικαστικής αίθουσας, ο καταλυτικός παράγοντας που μας εξασφάλισε το κρίσιμο. Το ότι η εγκληματική δράση της ΧΑ άρχισε να γίνεται γνωστή και καταδικαστέα με τρόπο ευρύ στην κοινωνία.

Δεν είχαμε, δεν έχουμε αυταπάτες για την αστική Δικαιοσύνη. Γνωρίζουμε, ότι αυτή είναι μεροληπτική. Για χρόνια σε κάθε δικαστική περιπέτεια των νεοναζί έδειχνε επιείκεια, όταν σε υποθέσεις αγωνιστών η ίδια δικαιοσύνη ήταν και είναι αμείλικτη. Στην μακρά Ιστορία της νεοναζιστικής οργάνωσης η Δικαιοσύνη λειτούργησε σταθερά, ως μια βασική έκφανση της κρατικής ασυλίας, που η ΧΑ απολάμβανε. Μια ασυλία από τις δικωτικές και δικαστικές αρχές, που ενίσχυσε τα

τάγματα εφόδου. Χωρίς αυτήν, χωρίς την ανοιχτή πολλές φορές συνεργεία με την αστυνομία, χωρίς την κάλυψη από εισαγγελείς και δικαστές, οι νεοναζί δεν θα μπορούσαν να επιδοθούν στις εγκληματικές τους ενέργειες. Το πογκρόμ τον Μάιο του 2011, οι εκατοντάδες επιθέσεις σε πρόσφυγες και μετανάστες το '12 και το '13, οι δολοphonίες του Παύλου Φύσσα και του Σαχζάντ Λουκμάν ήταν ακριβώς αυτό. Καρπός αυτής της συνθήκης, της συνεργασίας δηλαδή, ανοιχτής και μυστικής της ΧΑ με το κράτος και το πολιτικό κατεστημένο, την οποία και η ηγεσία της ΧΑ χρησιμοποίησε προκειμένου να ξεδιπλώνει παράλληλα μια πολιτική εκστρατεία τρόμου, που νομιμοποιήθηκε και απέκτησε κοινωνικό έρεισμα χάρη στις ρατσιστικές πολιτικές, που οι κυβερνήσεις εφάρμοσαν συστηματικά τα χρόνια των μνημονίων.

Όταν ξεκίνησε η ποινική δίωξη, υπό την πίεση του κινήματος και της διεθνούς κατακραυγής, ορθά εκτιμήσαμε, ότι αυτή θα πλήξει την ΧΑ, θα την βάλει σε μια περίοδο βαθιάς κρίσης, θα την αναγκάσει να περιορίσει τη δράση των ταγμάτων εφόδου. Η ΧΑ δεν μπορεί να επιβιώσει χωρίς τα τάγματα εφόδου, αυτά είναι βασικό συστατικό για την ύπαρξή της. Και ακόμη πιο ορθά θεωρήσαμε, ότι αυτή μπορεί να είναι η αρχή του τέλους για την εγκληματική οργάνωση, η αντίστροφη μέτρηση, που θα οδηγήσει στη συντριβή της. Η αρχή της ποινικής δίωξης ήταν η ώρα, που το κράτος αποφάσισε να βάλει φρένο, να ελέγξει την υπέρμετρη δύναμη, που πρόσφερε στους νεοναζί.

Ήταν όμως δεδομένο το μέγεθος αυτών

των ορίων; Θα οδηγούσε η δικαστική απόφαση στην πτώση της ΧΑ ή θα ήταν μια απόφαση χάδι στα χρήσιμα καθάρματα, που «υπερέβηλαν» με τη δράση τους, φτάνοντας τότε, στην περίοδο της ανόδου, να απειλούν την κυβέρνηση Σαμαρά, υπονομεύοντας την παντοδυναμία, που αυτή αξίωνε στο χώρο της Δεξιάς και της Ακροδεξιάς; Η απάντηση στα ερωτήματα αυτά είναι προφανής και δόθηκε μέσα στην ίδια τη δικαστική αίθουσα με την εισαγγελική πρόταση για αθώωση της ηγεσίας την άνοιξη του 2020 αλλά και από την στάση, που η εισαγγελέας Αδαμαντία Οικονόμου κράτησε στην εκπονή της δίκης. Οι φιλοναζιστικές της εισηγήσεις δεν έδειξαν μόνο τις πολιτικές προτιμήσεις της ίδιας, αλλά και την προσπάθεια του βαθέος κράτους να προστατεύσει «τα παιδιά του». Η πιο συνεπής Χρυσαιγίσια φώναζε το κίνημα, το πιο χρήσιμο φερέφωνο, θα συμπληρώναμε εμείς. Και ήταν ακριβώς αυτή η αντίδραση του κινήματος και η γενικευμένη κατακραυγή που προτάσεις της εισαγγελέως που μας έδειξαν, ότι ανάμεσα στα πιο σημαντικά, που μας άφησε αυτή η δίκη, θα πρέπει να συμπεριλάβουμε και αυτό. Ότι η κοινωνική πλέον γνώση

μια νέα αφετηρία αγώνα

για τη ναζιστική, δολοφονική δράση της ΧΑ συνοδεύεται από την αντίστοιχη συνειδητοποίηση της θεσμικής προστασίας, που αυτή απολάμβανε. Η Αδαμαντία Οικονόμου έγινε αντιληπτή ως ο ορισμός αυτής της προστασίας. Η Δικαιοσύνη στάθηκε γυμνή ενώπιόν μας. Και για αυτό δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς από το να προχωρήσει στην καταδίκη.

Κανείς, καμιά από τον Αντιφασιστικό Συντονισμό δεν μπορούσε να φανταστεί τον κοινωνικό αντίκτυπο της Καμπάνιας για την δίκη. Το σύνθημά της «Δεν είναι αθώο!» έγινε σε σύντομο χρόνο μια απαίτηση και μια κραυγή, που απλώθηκε σε όλη την χώρα, πέρασε τα σύνορά της με διεθνή ψηφίσματα και δράσεις αλληλεγγύης, για να κορυφωθεί με την πιο μαζική, την πιο δυναμική αντιφασιστική διαδήλωση των τελευταίων δεκαετιών, την Τετάρτη 7 Οκτώβρη, έξω από το Εφετείο. Οι χιλιάδες, που κατέκλυσαν τους δρόμους γύρω από τη δικαστική αίθουσα και απαίτησαν την καταδίκη των νεοναζί είναι το πραγματικό τείχος απέναντι στο φασισμό, αυτό το συγκλονιστικό ανθρώπινο ποτάμι, που απλώθηκε σε όλο το μήκος της Λ. Αλεξάνδρας και ανάγκασε ακόμη και πρώην μνητές των

νεοναζί να πάρουν θέση ενάντιά τους. Όχι καθόλου δεν έπεισαν αυτοί οι καιροσκόποι, «όψιμοι αντιφασίστες». Είμαστε σίγουροι, ότι με την πρώτη ευκαιρία θα κάνουν και πάλι ότι έκαναν όταν έθεταν τους Χρυσουγίτες σε θέση προνομιακών συνομιλητών, ακόμη και σε θέματα διακυβέρνησης της χώρας.

Είναι αλήθεια, τι ωραία αλήθεια. Το κίνημα ανέβασε πολύ ψηλά τον πήχυ της αντιπαράθεσης με το φασισμό. Ζήσαμε συγκλονιστικές στιγμές και αυτό γιατί νιώσαμε, ότι μπορούμε να επιβάλλουμε το δίκιο. Και εδώ ακριβώς βρίσκεται όλη η ουσία της νίκης. Στο ότι καταλάβαμε την δύναμή μας. Η συνειδητοποίηση της δύναμης είναι ίσως το πιο σημαντικό κεφάλαιο όταν εξελίσσεται ένας αγώνας.

Και ο αγώνας ενάντια στο φασισμό δεν έχει τελειώσει. Γιατί οι ψηφοφόροι της ΧΑ και ο χρυσαυγισμός είναι ακόμη εδώ, γιατί μέλη της ΧΑ και επίδοξοι νεοναζί μαχαιοβγάλτες κυκλοφορούν ακόμη στους δρόμους και τις γειτονίες μας, γιατί φασισμός δεν είναι μόνο τα τάγματα εφόδου, όπως με τραγικό τρόπο μας έδειξε η δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου. Γιατί οι φασιστικοί πυρπίνες μέσα στην Αστυνομία, (πόσο εύκολα πέρασε στην φυγο-

ποιμία ο Παπάς αλήθεια) συνεχίζουν να κάνουν την δουλειά τους. Το ίδιο και το παρακράτος. Ας διοχετεύσουμε λοιπόν τη δύναμη στον δρόμο, στις επόμενες μάχες. Τώρα είναι η ώρα που το αντιφασιστικό κίνημα θα πρέπει να κλιμακώσει τη δράση του, να έρθει αντιμέτωπο και να μην αφήσει ελεύθερο το δημόσιο χώρο για οργανώσεις της Ακροδεξιάς και φασιστικές συμμορίες. Να απλωθεί στις γειτονίες, στα σχολεία και στους χώρους δουλειάς και να αποδομήσει τον κυρίαρχο λόγο και τις πολιτικές, που θρέφουν το φαινόμενο του φασισμού. Τον εθνικισμό, το ρατσισμό, την ξενοφοβία, το σεξισμό. Τώρα αυτή η μάχη μπορεί να γίνει με καλύτερους όρους. Αλλά δεν θα είναι εύκολη. Η Ακροδεξιά είναι εδώ. Η πολυεπίδη κρίση βαθαίνει και αυτή αξιώνει να δώσει την απάντηση. Κερδίσαμε μια μάχη αλλά όχι τον πόλεμο.

Ο αντιφασιστικός αγώνας συνεχίζεται. Το κίνημα είναι πιο δυνατό από ποτέ.

Αγγελική Βαλσαμάκη
Δώρα Κεφάλου

Η καταστολή ως παράγοντας συνοχής

Ισβολή σε κινηματογραφική προβολή της ταινίας «Joker» και προσαγωγές ανηλίκων, καταδρομική επίθεση σε κεντρική πλατεία της Αθήνας συνοδευόμενη από ξυλοδαρμούς και συλλήψεις, επίθεση σε διαμαρτυρόμενους υγειονομικούς, κακουρηματική δίωξη σε μαθητές που συμμετείχαν σε συλλαλητήριο και παραδειγματική τετραήμερη κράτησή τους στη ΓΑΔΑ, ξυλοδαρμός 5χρονου από την ομάδα Δράση κατά τη διάλυση αντιφασιστικής συγκέντρωσης στο Γαλάτσι: Πρόκειται για μερικά μόνο από τα περιστατικά ακραίας κρατικής βίας της τελευταίας χρονιάς, τα οποία όμως είναι πολύ χαρακτηριστικά του αναβαθμισμένου διαρθρωτικού ρόλου που έχει αποκτήσει η καταστολή στην άσκηση της κυβερνητικής πολιτικής.

Διαπιστώνουμε πως δεν πρόκειται απλά για την ολική επαναφορά του δόγματος «νόμος και τάξη», όπως είχε υποσχεθεί ήδη πριν από τις εκλογές της προηγούμενης χρονιάς η Νέα Δημοκρατία, αλλά και για μια εν τοις πράγμασι διεύρυνση της εφαρμογής του συγκεκριμένου δόγματος σε πεδία και υποκείμενα, όπως οι ανήλικοι, που συνήθως δεν βρίσκονται στο επίκεντρο της κρατικής καταστολής. Η προαναφερθείσα διεύρυνση είχε γίνει μέρος της κυβερνητικής στρατηγικής ήδη πριν από την εμφάνιση του Covid-19 και μεσούμενος και του νέου κύματος εξάπλωσης του ιού, γίνεται εμφανές πως η καταστολή και η πειθάρχηση θα αποτελέσουν βασικό όπλο (ανεπαρκούς) αντιμετώπισης της νέας κρισιμικής συνθήκης.

Αν προσπαθήσουμε να αναλύσουμε αυτή τη νέου τύπου καταστολή, θα πρέπει πρώτα απ' όλα να αναγνωρίσουμε πως διαφέρει ουσιαστικά από την καταστολή της περιόδου των μνημονίων. Στην αρχή της δεκαετίας που οδεύει πλέον προς το τέλος της, η οικονομική κρίση και τα μνημόνια οδήγησαν σε διάρρηξη του κοινωνικού ιστού, κρίση πολιτικής εκπροσώπησης και ασταθείς κυβερνήσεις συνεργασίας. Η τεράστια καταστολή που ασκήθηκε την περίοδο εκείνη από την εκάστοτε κυβερνητική σύνθεση ήταν ζήτημα επιβίωσης, καθώς η κοινωνική κίνηση μπορούσε ανά πάσα στιγμή να δημιουργήσει περαιτέρω αποσταθεροποίηση και να βαθύνει την πολιτική κρίση.

Σήμερα, όμως, δεν βρισκόμαστε σε μια τέτοια συγκυρία. Η Νέα Δημοκρατία επανήλθε το 2019, μέσα σε μια συνθήκη σχετικής ομαλότητας, με σκοπό να εκπροσωπήσει όσο το δυνατόν μεγαλύτερο κομμάτι του φάσματος της Δεξιάς και αποκαταστήσει τη σχέση της με όλο το εύρος του παραδοσιακού της ακροατηρίου που είχε πολυδιασπαστεί την περίοδο των μνημονίων. Η σημερινή Νέα Δημοκρατία, προκειμένου να διατηρήσει την εσωτερική της συνοχή και κατ' επέκταση τη

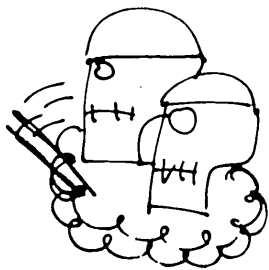
συνοχή του πολιτικού της σχεδίου και της κυβέρνησής της, χρειάζεται να ικανοποιεί παράλληλα πολλά διαφορετικά δεξιά ακροατήρια (συντηρητικά, ακροδεξιά, φιλελεύθερα, λαϊκά κ.λπ.). Βασική, απ' ό,τι φαίνεται, μέθοδος συγκράτησης των διαφορετικών τάσεων και συνοχής είναι η εφαρμογή αυτού του διεγερμένου τύπου καταστολής, ώστε να δίνεται η εντύπωση του ελέγχου της όλης κατάστασης, να ικανοποιούνται τα συντηρητικά αντανακλαστικά με την εντύπωση της ύπαρξης «τάξης και ασφάλειας» και να ικανοποιούνται βεβαίως και οι ακροδεξιές παραφυάδες, κατά βάση μέσα στην αστυνομία, μέσω της πρακτικής εφαρμογής της καταστολής.

Κλείνοντας, ας πούμε μόνο ότι η καταστολή εκτός από ευεργετικές ιδιότητες για τον εκάστοτε κυρίαρχο, στον οποίο μπορεί να

εξασφαλίζει όχι μόνο συνοχή αλλά ίσως και την ύπαρξή του, τείνει να επηρεάζει και τον έτερο όρο της σχέσης αυτής, δηλαδή τα υποκείμενα που δέχονται την καταστολή. Απέναντι στο δόγμα «νόμος και τάξη» έχουν ήδη αναπτυχθεί κινηματικές αντιστάσεις και θα έχει πολύ ενδιαφέρον το επόμενο διάστημα να δούμε την εξέλιξη της συγκεκριμένης σύγκρουσης.

Αναστασία Ματσούκα

ΥΓ: Το κείμενο έχει γραφτεί στις αρχές Νοεμβρίου οπότε ευλόγως δεν περιλαμβάνει την παρόξυνση της καταστολής με κέντρο την 17η Νοέμβριου, η οποία ωστόσο νομίζω επιβεβαιώνει τις εκτιμήσεις του.

ΚΟΙΝΗ ΕΚΚΛΗΣΗ ΣΕ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΑ

Η ειρήνη είναι η πιο όμορφη λέξη της κάθε γλώσσας

Η ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ ΝΑ ΓΙΝΕΙ Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Εμάς τους φίλους της ειρήνης σε Τουρκία και Ελλάδα, τους δημοκράτες, προοδευτικούς, σοσιαλιστές και κομμουνιστές μας ανησυχεί ιδιαίτερα το ενδεχόμενο να μετατραπεί σε σύγκρουση η ένταση ανάμεσα στις δύο χώρες.

Τα ζητήματα της υφαλοκρηπίδας, της ΑΟΖ και των φυσικών κοιτασμάτων της Μεσογείου μπορούν να λυθούν με ειρηνικό τρόπο. Μετατρέπονται όμως σε ζητήματα διαμάχης, λόγω των αδηφάγων μονοπωλίων. Κανένας όμως πόρος και φυσικός πλούτος κάτω από την κυριαρχία των μονοπωλίων δεν καλυτέρευσε τις συνθήκες ζωής μας, ακριβώς το αντίθετο. Η άγρια εκμετάλλευση του φυσικού πλούτου οδήγησε σε πανδημίες,

ξηρασία, πλημμύρες και καταστροφή του περιβάλλοντος. Οι εξορύξεις ορυκτών καυσίμων από τα βάθη και των διεθνών θαλασσών θα επιταχύνουν αυτή την πορεία.

Οι λαοί της Τουρκίας και της Ελλάδας δεν έχουν κανένα συμφέρον από το μοίρασμα της Μεσογείου. Στον κόσμο και στην περιοχή μας μπορεί να κυριαρχήσει η ειρήνη. Μπορούμε να ζήσουμε ειρηνικά και να αποφασίσουμε από κοινού για το ποιες πηγές φυσικού πλούτου και με ποιο τρόπο θα αξιοποιηθούν χωρίς να καταστραφεί το περιβάλλον.

Θέλουμε οι ιμπεριαλιστές να τραβήξουν τα χέρια τους, να αποσύρουν τις βάσεις και τις ένοπλες δυνάμεις τους από τη Μεσόγειο και την Κύπρο.

Είμαστε ενάντιοι στις συγκρούσεις που πηγάζουν από τις διενέξεις των ξένων και ντόπιων μονοπωλίων για τη μοιρασιά του

φυσικού αερίου και των άλλων πλουτοπαραγωγικών πηγών.

Πρέπει να τερματιστεί αμέσως η προσπάθεια κλιμάκωσης του εθνικισμού και η κούρσα των εξοπλισμών λόγω του ανταγωνισμού για το φυσικό αέριο.

Καλούμε τις κυβερνήσεις των δύο χωρών να συμφωνήσουν σε μία ειρηνική λύση. Καλούμε τους λαούς της Τουρκίας και της Ελλάδας στον αγώνα ενάντια στις κυβερνήσεις των χωρών τους για να σταματήσουν αυτή τη διαμάχη.

Γιατί, η Μεσόγειος δεν ανήκει στα μονοπώλια, ανήκει στους λαούς της περιοχής και σε όλα τα έμβια όντα που ζουν στα νερά της.

Γιατί, η ειρήνη είναι ο μοναδικός δρόμος για να ζήσουμε σαν άνθρωποι και να γίνει βιώσιμος ο κόσμος για όλους.

Οργανώσεις και συλλογικότητες από την Τουρκία

Ενότητα για τη Δημοκρατία (DIB)
 Πρωτοβουλία πολιτών 2017 Μπόντρομ
 Πρωτοβουλία της Γενιάς του '78
 Ίδρυμα νησιών (Βοσπόρου)
 Γυναικείο κίνημα Ανατολή
 Αντικαπιταλιστές Μουσουλμάνοι
 Σύλλογος Στρατιωτικών Εναντίον των Στρατιωτικών Πραξικοπημάτων (ADAM-DER)
 Δίκτυο Αλληλεγγύης Ατάκεντ Κιουτσούκ-Τσεκμετζέ
 Κεντρική διοίκηση Δημοκρατικών Συλλόγων Αλεβιτών (DAD)
 Επαναστατικό Κόμμα
 Συνδικάτο Συνταξιούχων DISK, Παράρτημα Έντρεμιτ
 Ομάδα Διαλόγου
 Σύλλογος Φιλίας και Πολιτισμού (DKDER)
 Συμβούλιο Γυναικών του Δήμου Έντρεμιτ
 Κόμμα Εργασίας (EMEP)
 Περιοδικό Φάμρικα
 Εμείς Για Το Μέλλον (συνιστώσα του CHP)
 Ίδρυμα πολιτισμού της Ανατολής Χατζή Μπεκτάς (HBAVKF)
 Σπίτια του Λαού
 Δημοκρατικό Συνέδριο των Λαών (HDK)
 Δημοκρατικό Κόμμα των Λαών (HDP)
 Σύλλογος Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (IHD)
 Περιοδικό - Kaldırac
 Συνομοσπονδία Συνδικάτων Δημοσίων Υπαλλήλων (KESK)
 Αλληλεγγύη για την Προστασία της Οροσειράς Καζ Νταγ (Ομάδα Ισταμπούλ)
 Ίδρυμα Πολιτισμού του Κίρκισακ (Καίσαρείας)
 Πολιτιστικός Σύλλογος Πιρ Σουλτάν Αμπντάλ (PSA)
 Πολιτιστικός Σύλλογος Πιρ Σουλτάν Αμπντάλ, Παράρτημα Έντρεμιτ
 Σοσιαλιστική Πλατφόρμα Αλληλεγγύης (SODAP)
 Σοσιαλιστικό Κόμμα Επανάστασης (SYKP),
 Κόμμα Κοινωνικής Ελευθερίας (TOP)

Συνδικάτο Συνταξιούχων εργατών, Παράρτημα Έντρεμιτ
 Συνδικάτο Συνταξιούχων, Αντιπροσωπία Εσπιγιέ
 Σύλλογος των Απανταχού της πόλης του Τόκατ (Tum Tok Der)
 Εργατικό Κόμμα Τουρκίας (TIP)
 PEN Τουρκίας
 Σύλλογος Καθηγητών Πανεπιστημίου (Univ-Der)
 Σύλλογος Εκπαίδευσης, Πολιτισμού - Νέα Οπτική
 Πράσινο Αριστερό Κόμμα (YSP)
 Πρωτοβουλία Πολιτών
 Πλατφόρμα για το Περιβάλλον και Πολιτισμού του Αιγαίου (EGECEP)

Οργανώσεις και συλλογικότητες από την Ελλάδα

Αριστερή Ανασύνθεση (APAN)
 Αριστερή Αντικαπιταλιστική Συσπείρωση (ΑΡΑΣ)
 Αριστερό Ρεύμα
 Διεθνιστική Εργατική Αριστερά (ΔΕΑ)
 Δίκτυο για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα
 Επιτροπή Αλληλεγγύης Στρατευμένων
 Εργατική Λέσχη Καλλιθέας
 Εργατική Λέσχη Νέας Σμύρνης
 Εργατική Λέσχη Τρικάλων
 Κέντρο Έρευνας Γυναικών Θεμάτων
 Κίνηση για την Επανάσταση του ΚΚΕ
 Κίνηση Κομμουνιστών Εργατικής Αγώνας
 Λαϊκή Ενότητα (ΛΑΕ)
 Νέο Αριστερό Ρεύμα για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση (NAP)
 Οργάνωση για την Ανασυγκρότηση του ΚΚΕ
 Πανελλαδικός Αντιπολεμικός Κινηματικός Συντονισμός (ΠΑΚΣ)
 Πολιτική Κίνηση για ένα Σύγχρονο Κομμουνιστικό Σχέδιο (Κ-Σχέδιο)
 Πρωτοβουλία για την Ανατροπή στην ΕΣΗΕΑ
 Πρωτοβουλία Πολιτών Νίκαιας
 Συνάντηση για μια Αντικαπιταλιστική Διεθνιστική Αριστερά
 Συντονισμός Κομμουνιστικών Δυνάμεων
 Τελέσιλλα-Ελληνικό Φεμινιστικό Δίκτυο

Θρίαμβος του MAS στη Βολιβία. Και τώρα τι;

Τις τελευταίες εβδομάδες η Βολιβία έχει βαφτεί πολύχρωμη. Οι ιθαγενικές σημαίες wiphala εμφανίστηκαν να ξανακουματίζουν με αισιοδοξία, καθώς χιλιάδες άνθρωποι γιορτάζουν την επιστροφή του Μοράλες και κυρίως της χώρας, στη δημοκρατία. Σχεδόν 11 μήνες από το δεξιό πραξικόπημα στη Βολιβία ενάντια στον Έβο και το MAS, το κόμμα του, με επικεφαλής τον Λουίς Άρσε, υπουργό Οικονομικών για 13 χρόνια, κέρδισε τις εκλογές στις 18 Οκτωβρίου με 55% των ψήφων. Οι δύο κύριοι αντίπαλοι του, ο Κάρλος Μέσα, ένας δεξιός απερχόμενος πρόεδρος συνδεδεμένος με το βαθύ κράτος, και ο Λουίς Φερνάντο Καμάτσο, ένας ακροδεξιός που ζηλεύει τη δόξα του Μπολσονάρο και του αποδίδονται σχέσεις με παρακρατικές ομάδες της πόλης Σάντα Κρουζ, ηττήθηκαν πανηγυρικά.

Τα εύσημα της νίκης πιστώνονται στα ισχυρά κινήματα και συνδικάτα της χώρας που στήριξαν το MAS ώστε να επιστρέψει στην εξουσία, παρά τις μεταξύ τους διαφωνίες, καθώς το επίδικο σε αυτές τις εκλογές ήταν η δημοκρατία. Το κεντρικό σύνθημα της προεκλογικής καμπάνιας του Άρσε «Να αποκαταστήσουμε τη δημοκρατία», μόνο κενό περιεχομένου δεν ήταν καθώς οι πραξικοπηματίες είχαν αναβάλει 3 φορές τις εκλογές με πρόσχημα τον κορωνοϊό. Στόχος του Άρσε, όπως τον ανέπτυξε στο προεκλογικό του πρόγραμμα, είναι να επαναδικδικήσει το MAS το ρόλο του ως κόμμα και κυβέρνηση των κινήματων η οποία θα προωθεί πολιτικές και νομοσχέδια που στηρίζουν τα ιθαγενικά κινήματα, τα εργατικά σωματεία, τις ομοσπονδίες και τις συνελεύσεις γειτονιάς. Ο θρίαμβος αυτός και η πανηγυρική επιστροφή του MAS χαρακτηρίστηκαν από πολλούς αναλυτές ως η σημαντικότερη νίκη εδώ και χρόνια στη Λατινική Αμερική. Ας δούμε το γιατί.

Το MAS και το πραξικόπημα

Ανατρέχοντας στους πρόσφατους φρικαλέους μήνες, τον Νοέμβριο του 2019, η δεξιά γερουσιαστής Τζενίβε Ανιές αυτοανακηρύχθηκε παράνομα πρόεδρος. Η μοναδική στήριξη που είχε ήταν από τον βολιβιανό στρατό και την κυβέρνηση των ΗΠΑ, που επαναλάμβαναν τις αβάσιμες κατηγορίες της για νοθεία στις εκλογές. Ήταν τέτοιο το μένος της προς την προηγούμενη κυβέρνηση και τους ιθαγενείς που η πρώτη εικόνα στην ορκωμοσία της ήταν να κρατήσει μια Βίβλο στο χέρι και να δηλώσει «Η Βίβλος επιτέλους επέστρεψε στην εξουσία».

Στους 11 αυτούς μήνες, η Ανιές ηγήθηκε μιας συντονισμένης επίθεσης στα πολιτικά και ανθρώπινα δικαιώματα, καταργώντας κρατικά επιδόματα στήριξης σε στέγαση και πρόσβασης σε φαγητό. Η παράνομη κυβέρνησή της ενέκρινε μάλιστα και νομοσχέδιο για την καλλιέργεια γενετικά τροποποιημένων σπόρων, συμπεριλαμβανομένης της σόγιας, παρά τις αντιδράσεις για τον αφανισμό των τροπικών δασών από τη χρήση μονοκαλλιέργειας. Τα σχέδια της συνάντησαν σθεναρή αντίσταση από χιλιάδες κινήματα που οργάνωσαν μαζικές απεργίες, διεκδικώντας δίκαιες και ελεύθερες εκλογές που κατέληξαν σε ξυλοδαρμούς και εκτελέσεις τουλάχιστον 35 διαδηλωτών με πλήρη κυβερνητική κάλυψη στους στρατιώτες δολοφόνους. Μόνο ειρηνική και αναίμακτη δεν ήταν η αποκατάσταση της δημοκρατίας στη Βολιβία.

Και τώρα τι;

Παρά το πανηγυρικό κλίμα και στη χώρα και στο εξωτερικό, οι προκλήσεις για το MAS έχουν ήδη ξεκινήσει. Όλους αυτούς τους μήνες, υπήρξε τεράστια οπισθοχώρηση σε κοινωνικές κατακτήσεις και στην οικονομία –και εξαιτίας του κορωνοϊού– με αύξηση της ανεργίας και κίνδυνο λουκέτων μικρών και μικρομεσαίων επιχειρήσεων που δεν έχουν λάβει κανένα πακέτο στήριξης. Ο Άρσε, ως πρώην υπουργός Οικονομίας, έχει προτάξει ένα ολοκληρωμένο πρόγραμμα επανεκκίνησης της οικονομίας με στήριξη σε εργάτες, συνδικάτα και φτωχά νοικοκυριά. Το πρόγραμμα αυτό προτείνει ως έξοδο από την κρίση την επέκταση της παραγωγής βιοκαυσίμων και την εξόρυξη των αποθεμάτων λιθίου, από τα μεγαλύτερα στον κόσμο, τα οποία βρίσκονται κάτω από μιας απίστευτης ομορφιάς εθνικό πάρκο. Η υπόσχεση είναι πως με αυτά τα κέρδη θα χρηματοδοτηθούν ουσιαστικές πολιτικές μείωσης της φτώχειας με χορήγηση επιδομάτων και δημιουργία νέων θέσεων εργασίας.

Από τη μεριά της ριζοσπαστικής Αριστε-

ράς, που στο μεγαλύτερο μέρος της στήριξε την επάνοδο του MAS, υπάρχει έντονη συζήτηση για τα επόμενα βήματα, μετά την προσωρινή ανακωχή με το κόμμα. Οι προτάσεις του Άρσε έρχονται σε πλήρη αντίθεση με τις διεκδικήσεις των πιο ριζοσπαστικών κινήματων της χώρας. Συγκεκριμένα, το βιοκαύσιμο απαιτεί αποψίλωση τροπικών δασών που διαμένουν ιθαγενικές κοινότητες με μικρότερη πρόσβαση στην εξουσία και η εξόρυξη λιθίου απαιτεί τεράστιες ποσότητες νερού, σε μια άνυδρη περιοχή που ήδη αντιμετωπίζει πολλαπλούς περιβαλλοντικούς κινδύνους. Και ενώ αναγνωρίζεται πως αυτές οι εξορκτικές οικονομικές επιλογές θα εξασφαλίσουν μεγαλύτερη στήριξη στους Βολιβιανούς εργάτες και είναι βραχυπρόθεσμα αναπτυξιακές, μακροπρόθεσμα χαρακτηρίζονται ως πολιτικές θανάτου καθώς δεν λαμβάνουν υπόψη τους την κλιματική αλλαγή και τη σχέση των ιθαγενών με τη γη. Στο προεκλογικό πρόγραμμα, απουσίαζε τελείως η πρόταση για ριζική αναδιανομή γης, η υποστήριξη σε αγροτικούς συνεταιρισμούς και η απεξάρτηση της οικονομίας από το πετρέλαιο και το εξορκτικό μοντέλο, πολιτικές που υπήρχαν στο πρόγραμμα του MAS στις εκλογές του 2016 αλλά ποτέ δεν εφαρμόστηκαν.

Ο πραγματικός όμως κίνδυνος δεν προέρχεται από την Αριστερά, όπως δίδαξε η πρόσφατη ιστορία, αλλά από τη Δεξιά και από τις παρακρατικές ομάδες που κερδίζουν ολοένα και περισσότερο έδαφος στην πλούσια περιοχή της Σάντα Κρουζ, η οποία εντείνει τις διεκδικήσεις της για αυτονομία. Ήδη φασιστικές ομάδες έχουν βγει στο δρόμο και απειλούν ιθαγενείς και συνδικαλιστές, ενώ λίγες μέρες μετά τις εκλογές δολοφονήθηκε από ακροδεξιούς ο Ορλάντο Γκουτιέρες, γραμματέας του Συνδικάτου Ορυχείων της Βολιβίας, ο οποίος δεχόταν απειλές ως ένας από τους πρωτεργάτες των πρόσφατων απεργιών.

Παρά τις όποιες κριτικές, υπάρχει μεγάλη συζήτηση και απολογισμός στο εσωτερικό του MAS με στόχο να μην επαναληφθούν τα ίδια λάθη της κυβέρνησης Μοράλες αλλά και να προετοιμαστεί μια νέα γενιά MASίστας που θα πάει μπροστά το όραμα και τα προτάγματα του κόμματος. Με δεδομένο μάλιστα τη διεκδίκηση των κινήματων για πιο συμμετοχικές μορφές δημοκρατίας βασισμένες στην αυτοοργάνωση, η νέα αυτή κυβέρνηση σκοπεύει να δώσει το χώρο στα κοινωνικά κινήματα να συζητήσουν και ίσως να πετύχουν ουσιαστικές αλλαγές;

Δήμητρα Σπαθαρίδου

